

Gazeta învățămîntului

ORGAN AL MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI CULTURII ȘI AL COMITETULUI CENTRAL AL SINDICATULUI MUNCITORILOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Anul XII, Nr. 553

Vineri 19 februarie 1960

8 pagini 25 bani

Ziua ceferiștilor

Faptele de luptă ale ceferiștilor au însemnat, în istoria clasei noastre muncitoare, pilde strălucite de eroism.

Ceferiștii au fost în primele rânduri ale participanților la greva generală din 1920, ale luptătorilor împotriva politicii de jascizare a țării, au sabotat mașina de război hitleristă și antonesciană, dezorganizând transporturile. Momentul care a rămas însă simbolic pentru eroismul pe care l-au arătat ceferiștii îl constituie luptele de la Grivița din februarie 1933. În simbolul glorios al Griviței Roșii, intruchipînd întregul șir de lupte eroice ale acestui detașament important al clasei noastre muncitoare, partidul a înscris „Ziua ceferiștilor”, ca sărbătoare a întregului nostru popor eliberat, constructor al socialismului, în prima duminică de după 16 februarie.

În fiecare an, de „Ziua ceferiștilor” răsună ca o chemare spre noi victorii, sirena Griviței Roșii, sirena lui Vasile Roaită, sirena atelierelor C.F.R. din Iași, care poartă numele lui Ilie Pintilie, glasul sărlătoresc al sirenelor ceferiște de la Arad, Timișoara, Dej, împletindu-se cu suieratul surltelor de locomotive — salutul

adus sărbătorii de mecanicii uriașilor de oțel.

În acest an ceferiștii și-au întîmpinat prelutîndeni sărbătoarea cu avîntate schimburile de onoare — noi victorii pe frontul construcției pașnice. Alături de ei, în ateliere și pe locomotive — ucenicii — schimbul de mîine, s-au dovedit la înălțime.

Fără îndoială că din rîndul lor se vor ridica noi tineri care vor duce mai departe eroicele tradiții de luptă ale ceferiștilor.

„Ziua ceferiștilor” este o sărbătoare cu deosebit răsănit în inimile mîilor de fii ai muncitorilor feroviari. Dar „Ziua ceferiștilor” este sărbătorită deopotrivă de toți școlarii țării noastre pentru care tradițiile glorioase de luptă ale muncitorilor feroviari sînt o minunată pildă și un îndemn pe frontul construcției pașnice.

Alături de învățătorii și profesorii lor, alături de întregul nostru popor muncitor, ei feliicită din toată inima vajnicul detașament muncitoresc al ceferiștilor, urîndu-i, la această sărbătoare a sa, noi și noi succese pe drumul socialismului.

La Complexul școlar din Btrlad se folosește la lecții un bogat și variat material didactic. Iată-l, în fotografie, pe elevii clasei a IX-a „E” pregătind epidiascopul pentru proiecțiile necesare unei lecții de fizică.

COMITETELE DE PĂRINȚI

În ultimii ani, pe lângă fiecare școală de cultură generală și aproape pe lângă fiecare clasă au luat ființă comitete de părinți, care dau un important ajutor școlilor în munca de educare comunistă a elevilor.

Constituite în conformitate cu prevederile Regulamentului pentru organizarea și funcționarea școlilor de cultură generală, comitetele de părinți pe școli sau pe clase își desfășoară activitatea pe baza unor planuri de muncă trimestriale avînd ca obiective principale mobilizarea părinților pentru ca ei să ajute la însușirea temeinică a cunoștințelor și la educarea comunistă a elevilor, sprijinirea școlii pentru cuprinderea la cursuri a tuturor copiilor de vîrstă școlară, îmbunătățirea condițiilor materiale și sanitare de funcționare ale școlilor, sprijinirea dezvoltării învățămîntului prin legarea lui de viață, de producție, sprijinirea muncii pedagogice în rîndurile părinților și populației.

Acționînd în direcția îndeplinirii acestor obiective, numeroase comitete de părinți au obținut rezultate frumoase în munca lor, dau școlilor un ajutor tot mai substanțial în rezolvarea celor mai importante sarcini ale acestora. Ele constituie un prețios mijloc de întărire a legăturii dintre școală și familie, de atragere a părinților în rezolvarea problemelor instructiv-educative și contribuie la formarea unei opinii sănătoase în rîndurile părinților față de munca instructiv-educativă.

Important de reliefat este faptul că activitatea comitetelor de părinți dovedește creșterea conștiinței cetățenești și a contribuției și răspunderii părinților pentru educarea multilaterală a tineretului.

Comitetele de părinți aduc o prețioasă contribuție la cuprinderea în școală a tuturor copiilor de vîrstă școlară și la generalizarea învățămîntului de 7 ani. Sprijinindu-se pe cei mai activi și mai conștienți membri ai lor, comitetele au reușit să influențeze în mod pozitiv atitudinea față de școală a unor părinți, să-i determine să-și trimită regulat copiii la școală, să nu-i rețină de la cursuri pentru treburi în gospodărie, să-i supravegheze și să conlucreze cu învățătorii și profesorii lor. De asemenea prin participarea la discuțiile cadrelor didactice cu părinții asupra problemelor situației la învățatură a școlărilor și ale comportării acestora comitetele îi antrenează pe părinți să se ocupe mai îndeaproape de felul cum își pregătesc lecțiile copiilor lor, să le creeze acasă condiții tot mai bune de învățatură, să le organizeze un regim zilnic de muncă bine orientat din punct de vedere pedagogic și igienic, să dezaprobe și să combată comportările necorespunzătoare ale unor copii.

Între preocupările lor, comitetele de părinți au și pe aceea de a sprijini îmbunătățirea condițiilor materiale și sanitare ale școlilor. Se știe că partidul și guvernul nostru alocă anual fonduri tot mai mari pentru dezvoltarea învățămîntului și înzestrarea școlilor, că asigură învățămîntul gratuit și mijloacele necesare pentru instruirea și educarea tineretului. Părinții doresc însă adeseori să contribuie și ei la înzestrarea didactico-materială a școlilor, pentru a vedea școala în care învață copiii lor tot mai frumoasă, mai bine utilată. Ei au posibilitatea de a face aceasta deoarece multe din obligațiile părinților pentru instruirea și educarea copiilor au trecut pe seama statului, deoarece a crescut simțitor nivelul de trai al oamenilor muncii. Așa se face că cele mai multe comitete de părinți se ocupă cu mult interes de nevoile materiale ale școlilor, avînd la dispoziție în acest scop și mijloace bănești rezultate din acțiunile întreprinse de ele împreună cu școlile (serbări, spectacole etc.) și din contribuții benevole ale părinților. Cu fondurile de care dispun, multe comitete de părinți au reușit să realizeze lucruri impor-

Armata Sovietică pavăză de neclintit a socialismului și păcii

La 23 februarie 1960, poporul sovietic și alături de el oamenii muncii din țara noastră sărbătoresc a 42-a aniversare a glorioasei Armate Sovietice.

Crearea Armatei Sovietice este indisolubil legată de lupta pentru apărarea cuceririlor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, împotriva dușmanilor interni și externi ai primului stat socialist din lume.

Referindu-se la problema organizării, instruirii și educării armatei primului stat socialist, V. I. Lenin spunea: „Problema organizării Armatei Roșii a fost o problemă absolut nouă ea nu mai fusese pusă de loc, nici măcar teoretic... Ne-am apucat de un lucru de care nimeni încă în lume nu s-a apucat pe scară atât de largă”. În asemenea condiții Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, în frunte cu V. I. Lenin, a fundamentat programul construcției militare, pe care l-a îndeplinit cu stăruință bolșevică, cu toate greutățile deosebite de mari pe care le-a întîmpinat.

În a doua jumătate a lunii februarie 1918, un pericol de moarte a amenințat cuceririle Marelui Octombrie. Hoardele imperialismului german înarmate pînă în dinți se năpustiseră împotriva Țării Sovietice. Atunci a răsunat marea chemare de luptă: „Patria socialistă este în pericol”. În luptele de lângă Pskov, Reval și Narva tinerele unități ale Armatei Roșii au luptat cu eroism legendar. Atacul invadatorilor germani a fost zdrobit,

în focul acelor lupte s-a născut Armata Sovietică.

Anii 1918—1921 au fost pentru puterea sovietică și tinăra sa armată ani de grele lupte împotriva bandelor contrarevoluționare interne și a armatelor celor 14 state intervenționiste care, fără a declara război, au invadat țara sovietică. Dînd dovadă de un eroism legendar, de abnegație și spirit de sacrificiu, Armata Sovietică a reușit să zdrobească pe rînd bandele contrarevoluționare și trupele cotropitoare ale statelor imperialiste coalizate.

Cel mai greu examen pentru Armata Sovietică a fost Marele Război pentru Apărarea Patriei în care poporul sovietic condus de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a obținut o victorie de importanță istorică-mondială.

Agresiunea hitleristă — îndelung și minulos pregătită de imperialiști cu scopul de a nimici statul sovietic — a primit o ripostă hotărîită din partea popoarelor sovietice, care s-au ridicat la luptă împotriva dușmanului cotropitor. Atacul mișlesc al agresorilor hitleristi a fost stăvilit. A urmat șirul marilor victorii care au umplut și entuziasmat întreaga omenire: Moscova, Stalingrad, Kursk. Prin operațiile nimicitoare din vara anului 1944 și din primăvara lui 1945 armatele fascisto-hitleriste au fost zdrobite complet, iar Germania hitleristă a fost nevoită să capituleze fără condiții, Steagul de luptă al Armatei So-

vietice, drapelul ei victorios a fost înălțat deasupra Berlinului.

Cel de al doilea război mondial a luat sfîrșit prin victoria coaliției antihitleriste. Rolul hotărîtor în această victorie îi revine Uniunii Sovietice și glorioaselor sale forțe armate. Oamenii muncii din întreaga lume au privit și privesc Armata Sovietică ca pe eliberatoarea popoarelor. Ei nu vor uita niciodată singele vărsat de eroicii ostași sovietici pentru salvarea civilizației omenirii de barbaria fascisto-hitleristă.

Poporul român păstrează o vie recunoștință ostașilor sovietici a căror înalțare vjelioasă împotriva hoardelor fasciste a creat condiții favorabile înlăturării, sub conducerea P.C.R., a insurecției armate de la 23 August 1944. Victoria insurecției armate a dus la doborîrea dictaturii militarofasciste antonesciene, la ieșirea Romîniei din războiul criminal antisovietic și la înlăncerea armelor împotriva ocupanților fasciști. Este meritul istoric al P.C.R., și un prilej de mîndrie patriotică faptul că armata romînă și-a adus contribuția, alături de glorioasa Armată Sovietică, la zdrobirea definitivă a Germaniei hitleriste și la cucerirea victoriei. Singele vărsat în comun în lupta împotriva fascismului a cimentat pe veci frăția de arme și prietenia de nezdruincat dintre poporul romîn și popoarele Uniunii Sovietice.

Victoria reputată de Armata Sovietică asupra fascismului a demonstrat și în domeniul militar superioritatea sistemului socialist asupra celui capitalist, superioritatea științei militare socialiste asupra celei burgheze.

Uriașă forță și invincibilitatea Armatei Sovietice constau în trăinicia și vitalitatea orînduirii sociale și de stat socialiste, în legătura în-

General maior EMIL HERASCU

(Continuare în pag. 2)

(Continuare în pag. 2)

Organizarea concursului cu tema „MAMA”

În anul 1960 se împlinesc cincizeci de ani de la proclamarea zilei de 8 Martie ca zi internațională a femeii. În vederea sărbătoririi acestui eveniment, Ministerul Învățământului și Culturii, Consiliul Național al Femeilor din R.P.R. și Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor organizează în toate școlile de cultură generală de 4 și 7 ani, palatele și casele de pionieri, un concurs cu tema „MAMA”. Concurusul va consta din compuneri, poezii, desene și lucrări de mîini îndeminate legate de tema concursului. Compunerile și poeziile pot fi scrise și în limbile naționalităților conlocuitoare.

Pentru a se aduce la cunoștință pionierilor și școlărilor tematica concursului li se va citi, în detașamente sau grupe de pionieri, următorul text.

Anul acesta se împlinesc 50 de ani de la proclamarea zilei de „8 Martie” ca Zi internațională a femeii.

Cu această ocazie se organizează un concurs cu tema „MAMA”, la care fiecare dintre voi puteți participa cu lucrări: compuneri, poezii, desene, diferite obiecte lucrate în cadrul cursurilor și cercurilor de mîini îndeminate.

Lucrările pe care le veți face cu acest prilej să constituie un omagiu pe care îl aduceți mamei voastre, o surpriză și o bucurie cu ocazia zilei de 8 Martie.

Lucrările voastre să oglindească condițiile pe care le-au creat partidul și guvernul mamei din țara noastră, pentru ca să vă crească pe voi, copii, ca cetățeni demni ai patriei socialiste, pentru ca viața voastră să fie plină de bucurii. Puteți să arătați, în lucrările pe care le veți face, aspecte din activitatea mamei acasă, în fabrică, în gospodăria agricolă colectivă, ca educator, ca om de știință, în munca obștească etc. De asemenea, lucrările voastre să reflecte lupta pe care o duc mamele din țara noastră, alături de cele din întreaga lume, pentru pace, pentru ca viața copiilor să nu mai fie prăvăluită de pericolul unui nou război. Să vă amintiți de lupta plină de eroism și abnegație a mamelor sovietice în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, de exemplul minunat de patriotism pe care l-a dat Liubov Kosmodemianskaia, mama Zoei și a lui Șura — eroi ai Tinerei Gârzi — ca și de asemenea exemple ale altor mame pe care voi le cunoașteți și vreți să le ogliniți în lucrările voastre.

Lucrările voastre să reflecte și aspecte din viața și activitatea eroinelor clasei muncitoare din țara noastră, ca Olga Bancic sau Donca Simo, care, deși erau mame, și-au jertfit viața pentru libertatea și fericirea poporului.

De asemenea, lucrările voastre pot reflecta felul în care voi, copii, înțelegeți și răspundeți dragostei și grijii pe care v-o poartă mama — prin străduința voastră de a învăța din ce în ce mai bine, prin ajutorul dat mamei acasă, în treburile gospodărești, prin comportarea și respectul față de mamă și cei mai în vîrstă decât voi, prin exemplul vostru de comportare frumoasă în școală și în afara școlii, prin grija față de finuta exterioară etc.

Pionieri și școlari, să vă străduiți ca lucrările pe care le veți da pentru acest concurs să fie un primos al dragostei și recunoștinței pe care le purtați mamei voastre, un dar pe care voi îl faceți cu ocazia zilei de 8 Martie.

După ce tematica a fost adusă la cunoștința pionierilor și școlărilor se va stabili ce va face fiecare pionier și școlar care dorește să participe la concurs și care sînt sarcinile învățătorilor și profesorilor din ginții și ale conducătorilor de cercuri de la palatele și casele pionierilor.

Concurusul se va desfășura în 4 etape: pe școală, pe raion, pe regiune și pe țară.

Etapa pe școală se va desfășura pînă la data de 8 Martie, cînd se va organiza o expoziție pe școală cu lucrările executate de copii în cadrul concursului. Expoziția va rămîne deschisă pînă la 10 martie a.c. Cele mai bune lucrări vor fi selecționate și evidențiate în adunarea festivă ce se va organiza în școală

în cinstea zilei de 8 Martie. Cu acest prilej organizațiile de pionieri vor invita mamele în mijlocul pionierilor și școlărilor, le vor felicita și le vor înmîna mici surprize. De asemenea, în adunarea festivă ce va avea loc cu prilejul deschiderii expoziției se vor citi cîteva din poeziile și compunerile cele mai bune prezentate la concurs.

Pentru buna desfășurare a concursului se va forma în școală o comisie alcătuită din directorul școlii, profesori de limba română, de desen, de lucru manual, conducătorii cercurilor de mîini îndeminate, instructorul superior de pionieri și delegata comitetului orașenesc sau comunal al femeilor.

Concurusul se va desfășura în afara orelor de curs, pe clase, sub format a) unei lucrări scrise (compuneri, poezii); b) desene și lucrări de mîini îndeminate ce se vor realiza în cadrul școlii, cu ajutorul și sub supravegherea profesorilor de specialitate.

În cadrul palatelor și caselor de pionieri concursul se va desfășura în activitatea de cerc.

Lucrările evidențiate la etapa pe școală vor fi trimise la secția de învățămînt și cultură a raionului pînă la data de 12 martie a.c.

Etapa pe raion se va desfășura în perioada 15—25 martie a.c. și va consta din organizarea unei expoziții cu cele mai bune lucrări primite din școli. Expoziția pe raion va fi deschisă în perioada 20—25 martie a.c. Secțiilor de învățămînt și cultură raionale, împreună cu comitetele raionale U.T.M. și comitetele raionale ale femeilor le revine sarcina de a se îngriji de găsirea sălii pentru expoziție, precum și de a urmări îndeaproape buna desfășurare a acestei etape.

Comisia formată pentru buna organizare a etapei raionale se va îngriji de popularizarea expoziției și de vizitarea ei de către elevi, organizații de pionieri, părinți etc. De asemenea, va întocmi un panou din care să reiasă cîte lucrări au fost trimise la concurs de școlile din raion și care sînt cele mai bune.

Comisia răspunde de selecționarea și de trimiterea celor mai bune lucrări la secția de învățămînt și cultură regională pînă la data de 1 aprilie a.c.

Etapa pe regiune se va desfășura în perioada 5—15 aprilie a.c. și va consta din organizarea unei expoziții cu cele mai bune lucrări primite din raioane. Expoziția va fi deschisă în perioada 10—15 aprilie a.c. Secțiilor de învățămînt și cultură regionale, împreună cu comitetele regionale U.T.M. și comitetele regionale ale femeilor le revine sarcina de a se îngriji de găsirea sălii pentru expoziție, organizarea ei, precum și de a urmări îndeaproape buna desfășurare a acestei etape.

Comisia formată pentru buna organizare a etapei regionale se va îngriji ca expoziția să fie popularizată și vizitată de elevi, organizații de pionieri, părinți etc.

Pînă la data de 17 aprilie a.c. lucrările selecționate la această fază vor fi trimise la Consiliul Național al Femeilor din R.P.R.

Etapa pe țară se va desfășura în perioada 25 aprilie—1 Mai a.c. Pentru buna ei desfășurare se va forma o comisie din reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului și Culturii, ai Consiliului Național al Femeilor din R.P.R. și ai Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor.

În vederea popularizării concursului și a rezultatelor lui se vor folosi presa centrală și locală, publicațiile pentru copii și tineret, emisiunile pentru pionieri și școlari de la radio și televiziune.

Lucrările selecționate la etapa pe țară — pe cît posibil și fotografiile pionierilor și școlărilor care le-au realizat, ale învățătorilor și profesorilor care au ajutat la concurs — vor apărea în publicațiile pentru copii și tineret, în revistele Consiliului Național al Femeilor din R.P.R. și vor fi popularizate în cadrul emisiunilor pentru pionieri și școlari.

Se recomandă secțiilor de învățămînt și cultură regionale și raionale, comitetelor regionale și raionale U.T.M., comitetelor regionale și raionale ale femeilor să analizeze împreună posibilitățile pe care le au de a organiza excursii cu pionierii și școlarii care au prezentat cele mai bune lucrări, de a le acorda diploma și mici cadouri;

Armata Sovietică, pavază de neclintit a socialismului și păcii

(Urmare din pag. 1)

destrucibilă a armatei cu masele largi de oameni ai muncii, în faptul că organizatorul, conducătorul și educatorul ei este Partidul Comunist al Uniunii Sovietice.

Sărbătorirea celei de a 42-a aniversări a Armatei Sovietice are loc în condițiile puternicului avînt al forțelor socialismului, democrației și păcii.

Forțele negre ale reacțiunii mondiale nu se împacă nici astăzi cu gîndul că statul muncitorilor și țărănilor pe care n-au reușit să-l distrugă atunci cînd se afla încă în fașa și nici în cursul celui de al doilea război mondial, este mai puternic și mai înfloritor decît oricînd, exercitînd o covârșitoare influență asupra situației internaționale. Nu se împacă nici cu faptul că cel de al doilea război mondial a avut ca rezultat apariția noilor țări socialiste, intensificarea luptei popoarelor asuprite pentru libertate și independență națională și apariția noilor țări independente din Asia, Africa și America Latină. Aceste forțe, vrînd să întoarcă roata istoriei, promovează o politică agresivă, care este însă sortită eșecului. Nu există forță capabilă să stăvilească marșul victorios al progresului.

Principalul bastion al luptei popoarelor pentru pace și o viață mai bună îl formează țările lagărului socialist, în frunte cu marea Uniune Sovietică, a căror politică externă se bazează pe principiul le-

ninist al coexistenței pașnice între state cu sisteme sociale diferite. Consecvențe în politica lor de pace, Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste au făcut în ultimii ani numeroase propuneri constructive cu privire la slăbirea încordării în relațiile internaționale, la dezarmare, încetarea experiențelor cu arme atomice și termonucleare, cu privire la promovarea metodei înținerii și tratativelor dintre conducătorii de state din diferite țări ca mijloc de bază pentru rezolvarea problemelor litigioase. Aceste eforturi depuse de lagărul socialist spre întărirea păcii n-au rămas fără rezultat. În conștiința popoarelor se întărește tot mai mult părerea că, în condițiile dezvoltării actuale a armelor de exterminare în masă și a posibilității transportării instantanee a încărcăturilor termonucleare în orice punct de pe glob, războiul în general nu mai poate slui drept mijloc de soluționare a litigiilor internaționale, singura cale practică posibilă fiind aceea de a întemeia relațiile dintre state pe baza coexistenței pașnice. Este larg răspîndită ideea justă că interesele păcii cer să se înfrîngă rezistența acelor cercuri agresive din S.U.A., Germania occidentală și din alte țări ale N.A.T.O. care continuă încă să acționeze împotriva destinderii internaționale.

După cum se subliniază în recenta declarație a statelor participante la Tratatul de la Varșovia, pentru prima oară după ani îndelungați de război rece, între statele care fac parte din grupări opuse una alteia încep să se stabilească relații normale pentru timp de pace, a slăbit simțitor încordarea, se deschid căi pentru întărirea încrederii reciproce. Lumea a intrat acum în faza tratativelor în vederea reglementării principalelor probleme litigioase, pentru stabilirea unei păci trainice, iar adepții războiului rece suferă înfrîngerii.

La baza îmbunătățirii situației internaționale stau schimbările importante care au avut loc în ul-

timii ani în raportul de forțe pe arena mondială. Acești ani au fost ani de creștere vertiginoasă a puterii economice a țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică, ani de uriașe realizări ale Uniunii Sovietice în domeniul științei și tehnicii.

În dorința de a contribui cît mai mult la destinderea situației internaționale, statele socialiste au luat o serie de măsuri concrete, reducînd în ultimii ani, în mod unilateral, efectivul forțelor lor armate și cheltuielile militare. Noua reducere în decurs de 1—2 ani cu 1.200.000 oameni a Armatei Sovietice constituie o nouă dovadă a voinței de pace a statului sovietic. Marea însemnătate a hotărîrii Uniunii Sovietice de a reduce forțele sale armate constă în aceea că ea reprezintă o măsură concretă pe calea traducerii în viață a propunerilor cu privire la dezarmarea generală și totală prezentate de guvernul sovietic la O.N.U. cu ocazia vizitei pe care tovarășul N. S. Hrușciov a făcut-o în septembrie 1959 în S.U.A. Dușmanilor păcii trebuie să le fie însă clar că noua reducere a forțelor armate sovietice nu va aduce nici un fel de prejudicii capacității de apărare a Uniunii Sovietice, care dispune de mijloace de luptă și de o putere de foc cum nici o armată n-a avut-o vreodată. Dacă vreun descelerat — a subliniat tovarășul N. S. Hrușciov — ar provoca o agresiune împotriva statului sovietic sau împotriva altor state socialiste, țara sau țările agresoare ar putea fi literalmente șterse de pe suprafața pămîntului.

Cu ocazia celei de a 42-a aniversări a Armatei și a Flotei marine militare Sovietice oamenii muncii din țara noastră și militarii Armatei noastre Populare trimis un călduros salut militarilor sovietici și le urează noi succese pe drumul întăririi capacității de luptă a Armatei Sovietice, apărarea cauzei comunismului și păcii.

Concursul bibliotecilor

Pentru lărgirea continuă a activității bibliotecilor din sistemul așezămintelor culturale, pentru atragerea spre lectură a unui și mai mare număr de muncitori, țărani muncitori și tineri, Ministerul Învățămîntului și Culturii o instituit, începînd cu anul 1960, concursul bienal „Biblioteca în slujba construcției socialiste.”

Concurusul are următoarele obiective: orientarea conținutului activității bibliotecilor înspre sprijinirea rezolvării sarcinilor economice și politice ale construcției socialiste prin răspîndirea largă a literaturii social-politice, tehnice, agrotehnice, de popularizare a științei și a beletristicii realist-socialiste, atragerea masivă spre carte a oamenilor muncii de la orașe și sate și a tineretului, permanențizarea lor ca cititori ai bibliotecilor; desfășurarea unei intense activități de educare comunistă și patriotică a cititorilor cu ajutorul cărții; întărirea bibliotecilor regionale și raionale ca centre de îndrumare metodică a tuturor categoriilor de bibliotecii din raza lor de activitate; crearea condițiilor materiale optime pentru desfășurarea activității bibliotecilor prin atribuirea de locuri, fonduri de cărți, mobilier și alte utilaje, potrivit necesităților.

La concurs pot participa bibliotecile regionale, raionale, orașenești și populare din Capitală, bibliotecile comunale înființate cu cel puțin 6 luni înainte concursului, bibliotecile satești neafiliate bibliotecilor comunale, bibliotecile gospodăriilor agricole colective. Înscriserile la concurs se vor face prin secțiile raionale sau regionale de învățămînt și cultură.

Ministerul Învățămîntului și Culturii va acorda la sfîrșitul concursului, bibliotecarilor și celor mai merituosi lucrători din colectivele bibliotecilor, numeroase premii.

Bibliotecile premiate la concurs vor primi steaguri și plachete, iar cele clasificate pe locul I — titlul de „Biblioteca fruntașă în concursul bienal „Biblioteca în slujba construcției socialiste.”

Bibliotecile care au realizat toți indicii de concurs, indiferent dacă au fost sau nu premiate, vor primi titlul de „Biblioteca model pe țară”.

Toți bibliotecarii care lucrează în bibliotecile premiate sau evidențiate vor primi insigna concursului.

Comitetele de părinți

(Urmare din pag. 1)

tante, care au dus la îmbunătățirea condițiilor de învățatură ale școlărilor, au contribuit la înzestrarea școlilor cu mobilier, material didactic și atelere, la împrejmuirea și pavarea curților, la amenajarea unor grupuri sanitare corespunzătoare etc. De asemenea, prin antrenarea părinților la acțiuni de muncă voluntară au sprijinit construirea de noi localuri de școli sau extinderea celor existente.

Astfel, comitetul de părinți de pe lângă Școala medie nr. 23 din București a avut în anul trecut un buget de aproape 40.000 lei, din care peste 24.000 lei s-au cheltuit pentru dotarea atelierelor școlare, amenajarea bazei sportive și pentru procurarea de mobilier. Comitetul de părinți de pe lângă Școala medie nr. 17 din București a cheltuit din bugetul său aproape 20.000 lei pentru o mai bună utilare a școlii cu material didactic, pentru înzestrarea cantinei și cabinetului medical, pentru organizarea de excursii etc.

Trebuie spus însă că în activitatea unor comitete de părinți se manifestă și unele lipsuri. Astfel, mai sînt comitete de părinți care desfășoară o activitate unilaterală și insuficient de susținută, care își concentrează îndeosebi atenția înspre rezolvarea problemelor administrativ-gospodărești.

Pe de altă parte, sînt unele comitete care, din dorința de a se evidenția prin cît mai multe realizări, organizează prea multe manifestări, abuzează de difuzarea de bilete pentru spectacole sau de participarea bănească a părinților. Uneori comitetele de părinți recurg chiar la încasarea de sume de bani prin intermediul elevilor și cadrelor didactice, ceea ce este cu totul contraindicat, iar unii învățători și profesori se amestecă în mînuirea fondurilor, deși aceasta este sarcina exclusiv a comitetului de părinți. Este necesar să se arate acestor comitete că nu trebuie să abuzeze de organizarea acțiunilor prin care și pot procura

fonduri și de încasarea de contribuții de la părinți, că aceste probleme se rezolvă direct cu părinții.

Pe de altă parte, se manifestă uneori și tendința ca din fantezia unor membri ai comitetelor de părinți, fondurile de care dispun acestea să fie cheltuite în mod nechibzuit, pentru procurarea unor obiecte scumpe și inutile.

Este necesar ca în administrarea și justificarea fondurilor de care dispun comitetele de părinți să se manifeste o grijă deosebită, iar în organizarea acțiunilor pentru procurarea de fonduri să se procedeze cu măsură, respectîndu-se prevederile regulamentului și îndrumările nr. 20.122/1960 ale Ministerului Învățămîntului și Culturii. Aceste îndrumări trebuie să fie prelucrate în colectivele pedagogice și în adunările cu părinții, pentru a fi interpretate și aplicate în mod just. Totodată, este necesar ca activitatea comitetelor de părinți, din ale căror colective de conducere trebuie să facă parte oameni ai muncii cu dragoste față de școală, model de cinste, de spirit organizatoric și gospodăresc, părinți cu prestigiu, să devină mai bogată și să cuprindă forme atractive pentru sprijinirea tuturor lucrurilor activității școlilor și pentru răspîndirea cunoștințelor pedagogice în rîndul cetățenilor.

Lichidarea lipsurilor și îmbunătățirea continuă a activității comitetelor de părinți este strîns legată de sprijinirea și îndrumarea lor de către secțiile de învățămînt și cultură, de ajutorul pe care trebuie să-l primească din partea directorilor și a cadrelor didactice sub îndrumarea organizațiilor de partid din școli.

Prin activitatea bogată pe care o desfășoară și prin preocupările lor multiple comitetele de părinți sînt un sprijin de nădejde al școlii pentru traducerea în viață a directivelor partidului și guvernului privind munca de instruire și educare a tineretului, pentru creșterea unor tineri bine pregătiți, cu dragoste de patrie și de muncă.

Condiții pentru o activitate mai cuprinzătoare

Adunările generale de dări de seamă și alegeri au în acest an o importanță deosebită.

Organele și organizațiile sindicale au fost chemate ca în perioada alegerilor, pe lângă o analiză temeinică a întregii lor activități, să asigure traducerea în viață a indicațiilor plenarei largite a C.C.S. din 25-26 ianuarie a.c. cu privire la definitivarea măsurilor stabilite de plenara C.C.S. din august 1958 pentru îmbunătățirea activității organizatorice a sindicatelor.

Transpunerea în viață a acestor măsuri, care au la bază o profundă chibzuință și o experimentare rodnică în cursul unei perioade de peste un an are menirea să ridice activitatea sindicatelor noastre la nivelul sarcinilor tot mai mari pe care le pune partidul în fața oamenilor muncii în etapa actuală de construire a socialismului în țara noastră.

După cum se știe, la sate se înființează sindicate pe comună care grupează pe membrii de sindicat din învățământ, sfaturi populare, instituții sanitare, cooperative. Definiția măsurilor cu privire la îmbunătățirea activității organizatorice va mări și mai mult capacitatea organizatorică și educativă a sindicatelor, le va ajuta să cunoască și mai bine problemele economice și de producție, să desfășoare o activitate calitativ superioară în domeniul cultural-educativ, să aducă o contribuție mai mare la îmbunătățirea condițiilor de muncă și de viață ale membrilor de sindicat.

Învățătorii și profesorii de la Școala elementară de 7 ani din comuna Lehliu și-au ales de curând activul de conducere al grupei lor sindicale și au participat, zilele trecute, la adunarea generală pentru alegerea noului comitet al sindicatului comunal. Printre alte probleme dezbătute cu acest prilej, un loc deosebit l-a ocupat ac-

tivitatea culturală a cadrelor didactice. S-a subliniat că, după reorganizarea în cursul anului 1959 a conducerii căminului cultural, în fruntea căruia a fost numit învățătorul comunist Constantin Vlăsceanu, activitatea culturală din comună s-a îmbunătățit simțitor. Comitetul sindical comunal a unit în acest scop eforturile tuturor membrilor de sindicat din comună. O mare contribuție la îmbunătățirea activității culturale a adus-o grupa sindicală a cadrelor didactice, care a participat la organizarea și orientarea muncii culturale și a mobilizat învățătorii și profesorii pentru o cit mai temeinică pregătire a fiecărei acțiuni culturale.

La căminul cultural din comună se organizează săptămânal activități menite să mobilizeze țărâna muncitoare pentru traducerea în viață a sarcinilor puse de Plenara C.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959 privind ridicarea producției la hectar, mărirea suprafețelor pentru cultivarea porumbului siloz, atragerea țărânilor muncitori pe calea agriculturii socialiste etc.

Conferințele, munca de popularizare a cărții, activitatea brigăzilor științifice, cercurile agrozootehnice organizate cu ajutorul învățătorilor și profesorilor, al inginerilor și tehnicienilor din sat au urmărit și întărirea continuă a G.A.C. „Drumul lui Lenin”. Echipa de teatru din comună, apreciată mult de țărâni muncitori, s-a clasat pe primul loc în concursul pe centre de comune. Echipa de teatru este condusă de trei cadre didactice, care îndrumă atent munca interpretelor amatori. Tot cu sprijinul cadrelor didactice s-au organizat și o brigadă artistică de agitație, un cor de 80 de membri, o echipă de dansuri, un cerc de cultură generală, un cerc literar. În fiecare seară sute de țărâni muncitori se adună la căminul cultural și participă la diferite activități organizate

cu ajutorul învățătorilor și profesorilor și al celorlalți membri de sindicat din comună.

Comitetul sindical comunal a creat condiții pentru ca membrii de sindicat din comună să-și petreacă timpul liber în mod plăcut și instructiv. În colaborare cu căminul cultural s-au procurat multe cărți noi pentru biblioteca satească, s-au amenajat o sală de șah, o sală de tenis de masă, s-a procurat un televizor. Membrii de sindicat din Lehliu au cerut în adunările generale să se dezvolte și mai mult preocuparea sindicatului în această direcție, să se organizeze vizite, excursii etc.

Discuțiile care au avut loc cu prilejul alegerilor au dat activului nou ales posibilitatea să se orienteze și asupra problemelor muncii profesionale a cadrelor didactice. S-a cerut ca grupa sindicală să se ocupe mai mult ca până acum de propaganda profesională și de organizarea schimbului de experiență. Profesorii care predau unele obiecte nou introduse în planurile de învățământ, cum ar fi de pildă cunoștințele agricole, simt nevoia unui ajutor mai substanțial din partea organizațiilor sindicale în vederea îmbunătățirii predării. Ar fi bine venite organizarea de inter-sistențe între profesorii care predau aceste obiecte la școlile mai apropiate, stabilirea unei mai stricte legături a lor cu gospodăriile agricole de stat și colective, studierea experienței țărânilor muncitori care obțin producții ridicate la hectar. Sindicatul comunal poate solicita în această direcție și ajutorul unor ingineri și tehnicieni agronomi care să sprijine pe învățătorii și profesorii în predarea cunoștințelor agricole.

Unii dintre membrii de sindicat au arătat că grupa sindicală de la Școala elementară de 7 ani din comuna Lehliu nu s-a interesat suficient de buna gospodărire a școlii și internatului. Deși școala are doi

oameni de serviciu, culoarele și sălile de clasă rămân deseori necurățite, curtea este negrijită. De proasta gospodărire a școlii este vinovată în primul rind conducerea ei. Dar problema aceasta nu este numai o problemă administrativă. Școala are doar și datorită de a educa pe elevi în spiritul grijii pentru avutul obștesc, de a le crea deprinderi de bună gospodărire.

Grupa sindicală a cadrelor didactice are datoria să ia urgente măsuri pentru remedierea deficiențelor în gospodăria școlii, să convingă pe fiecare membru de sindicat de datoriile care-i revin în această privință. Ea poate primi în acest scop un ajutor substanțial din partea sindicatului comunal.

Membrii de sindicat de la Școala elementară de 7 ani din comuna Lehliu, mobilizați de organizația lor sindicală și sub îndrumarea comitetului de partid comunal, au dus o însemnată contribuție la organizarea unei rodnice activități culturale în sprijinul traducerii în viață a sarcinilor pe care partidul și guvernul le-au pus în fața oamenilor muncii de la sate. Ei s-au angajat, cu prilejul alegerilor, să dezvolte și mai mult această contribuție și să-și îmbunătățească munca didactică și educativă.

Inițierea sindicatului comunal crează condițiile pentru ca activitatea de viitor profesională și culturală a membrilor de sindicat să fie din ce în ce mai rodnică și mai strins legată de sarcinile actuale

Intîmpinînd alegerile

Adunările generale pentru prezentarea dărilor de seamă și alegeri în organizațiile sindicale din orașul Constanța au însemnat anul acesta un binevenit prilej de mobilizare a membrilor de sindicat pentru noi succese în activitatea lor profesională. În perioada pregătirii alegerilor, numeroase grupe sindicale și comitete de secții au depus eforturi sporite pentru ridicarea nivelului muncii de predare și al activității educative.

Prin grija comitetului sindical local al muncitorilor din învățământ și cu sprijinul secției de învățământ și cultură a statului popular al orașului Constanța s-a organizat pentru cadrele didactice de la școlile medii nr. 1 și nr. 2 și de la Școala pedagogică o consfătuire de producție cu tema „Educația ateist-științifică a elevilor”.

O mențiune deosebită merită preocuparea pe care au arătat-o cadrele didactice, în intîmpinarea alegerilor sindicale, pentru îmbunătățirea nivelului predării lecțiilor. Astfel, folosindu-se experiența anilor precedenți, într-o serie de școli s-au luat măsuri pentru o mai temeinică organizare a muncii metodice. Pentru a se putea realiza cu elevii lucrări frontale de laborator la fizică, profesorii de specialitate, ajutați de laboranți și de profesorii-maștri care conduc activitățile practice, au confecționat diferite aparate ca fotometre, calorimetre, planuri înclinabile etc.

Sub acest aspect merită a fi subliniată și activitatea membrilor de sindicat de la Centrul șco-

lar profesional, tehnic și de meserii. Mobilizați de organizația sindicală și cu sprijinul conducerii școlii, aceștia au utilizat ateliera cu tot ce este necesar desfășurării practicei ucenicilor și elevilor.

Valorificînd experiența anilor precedenți, organizațiile sindicale din școlile medii au dat o atenție deosebită cursurilor de pregătire cu elevii din clasele X și XI în vederea prezentării lor la examenul de maturitate și la concursurile de admitere în învățămîntul superior. Anul acesta, pentru a se asigura un nivel calitativ mai ridicat al acestor cursuri, ele s-au organizat într-un centru unic pe oraș, la Școala medie nr. 2. Organizațiile sindicale mobilizează profesorii care predau și țin consultații la acest curs, ajutîndu-l să asigure o bună pregătire a lecțiilor, organizînd discuții și întrebări asistențe.

În cinstea alegerilor sindicale, membrii de sindicat de la Școala medie nr. 1 și Școala elementară de 7 ani nr. 11 s-au îngrijit de pregătirea temeinică a introducerii autodeservirii. S-au organizat în acest scop consfătuiri cu părinții și cu elevii, s-au întocmit planuri minuțioase, realizate în colaborare cu organizațiile U.T.M. și de pionieri și sub îndrumarea organizațiilor de partid.

În adunările generale care au avut loc pînă acum pentru prezentarea dărilor de seamă și alegeri, membrii de sindicat s-au angajat să obțină realizări noi în activitatea lor profesională și culturală.

ION BADICA

Zece ani de activitate rodnică

Societatea de științe matematice și fizice din R.P.R., creată cu sprijinul Partidului Muncitoresc Român, a împlinit 10 ani de activitate. Continuînd și ridicînd pe o treaptă superioară tradiția societăților de științe matematice și de științe fizice care au existat în trecut în țara noastră, S.S.M.F. a izbutit în acești 10 ani, datorită îndrumării ei de către partid, să contribuie la îmbunătățirea continuă a învățămîntului nostru matematic și fizic, ajutîndu-l să răspundă cerințelor operi de construire a socialismului.

S.S.M.F. și-a pus ca sarcină esențială aceea de a sprijini acțiunile Ministerului Învățămîntului și Culturii menite să ridice mereu nivelul predării, să întărească legătura acesteia cu producția, cu activitatea practică din cadrul diferitelor ramuri ale economiei noastre socialiste, să contribuie la continua perfecționare a profesorilor de specialitate și să ajute elevilor să-și îmbogățească și să-și consolideze cunoștințele. Totodată, societatea a încurajat munca de creație științifică, muncă ale cărei roade au fost aduse la cunoștința cadrelor de specialitate din țară și din străinătate prin publicațiile societății, prin participarea reprezentanților noștri la diferitele congrese și întîlniri internaționale, prin lucrările sesiunilor științifice și colocviilor organizate de S.S.M.F.

În jurul societății s-au strîns mii de profesori de specialitate care, în cadrul celor 54 filiale și subfiliale ale ei, desfășoară o activitate rodnică pentru ridicarea nivelului lor profesional, pentru îmbunătățirea continuă a metodei predării matematice și fizice în școlile de diferite grade, cit și pentru popularizarea în rîndul maselor largi a cuceriilor științei.

Activitatea editorială a societății a fost orientată în acești 10 ani spre a satisface cerințele cadrelor de specialitate și ale elevilor. Au apărut cite 120 de numere din „Gazeta matematică și fizică” scrierile „A” (adresată profesorilor), și „B” (adresată elevilor), precum și 77 de numere din „Matematikai es Fizikai Lapok”. În paginile acestora s-au publicat articole și studii privind interpretarea științelor matematice și fizice în lumina materialismului dialectic și istoric și

articole privind metodică predării matematice și fizice, a fost împărtășită experiența cadrelor fruntașe privind legarea matematicii și fizicii de producție. De asemenea, societatea publică o colecție de lucrări originale și traduceri menite să contribuie la ridicarea nivelului profesional și științific al cadrelor didactice.

S.S.M.F. a organizat regulat, aproape în toate orașele țării, conferințe de informare științifică și metodică. Periodic, în unele centre au fost organizate consfătuiri largi, cu participarea delegațiilor filialelor și subfilialelor din întreaga țară, la care s-au dezbătut teme privind legarea învățămîntului matematic și fizic de viață, privind activitatea cercurilor de elevi ca mijloc de dezvoltare a legăturii învățămîntului cu practica, analiza noilor manuale de matematică, modernizarea programelor de matematică în școlile medii etc. În cadrul consfătuirilor profesorii au fost informați asupra unor probleme ca radioactivitatea naturală, izotopii radioactivi, substanțele magnetice și și-au împărtășit experiența cu privire la cele mai bune metode de predare. Participanții la consfătuirile organizate de S.S.M.F. sau la alte acțiuni ale acesteia au avut posibilitatea să viziteze marile centre industriale ale țării, să cunoască realizările de seamă ale regimului de democrație populară pe drumul construirii socialismului.

O atenție deosebită a acordat societatea pregătirii elevilor, urmînd să facă din studiul matematicii și fizicii o preocupare de masă a acestora. În acest scop filialele și subfilialele societății au organizat în numeroase orașe cercuri de elevi, în cadrul cărora au fost adîncite o serie de probleme din programele școlare și a fost stimulată activitatea creatoare a elevilor. Cu începerea din anul 1950 societatea organizează olimpiade de matematică, iar începînd din anul 1951 olimpiade de fizică. În timp ce concursurile de matematică din timpul regimului burghezo-mosieresc antrenau anual doar 60-70 de elevi, numai în anul 1959 au participat la olimpiadele de matematică și fizică un număr de 31.337 elevi. De asemenea, în anul 1959 S.S.M.F. a or-

ganizat o olimpiadă internațională de matematică, la care au participat elevi ai școlilor medii din U.R.S.S. și țări de democrație populară. Pentru elevii claselor V-VII societatea organizează olimpiade ale micilor matematicieni și fizicieni, care de asemenea antrenează anual zeci de mii de elevi.

Sărbătorirea a 10 ani de activitate a S.S.M.F. a avut loc în cadrul conferinței pe țară a societății, care s-a desfășurat în zilele de 13 și 14 februarie a. c. La conferință au participat delegații ai filialelor și subfilialelor din întreaga țară, care au analizat activitatea desfășurată în ultimii trei ani și au discutat și adoptat planul de muncă pe anul 1960.

Mulți dintre participanții la conferința pe țară au scos în evidență realizările societății în ridicarea învățămîntului matematic și fizic din țara noastră la nivelul sarcinilor construcției socialismului, subliniînd că aceste realizări au fost posibile datorită grijii pe care Partidul Muncitoresc Român o poartă dezvoltării continue a învățămîntului nostru, orientării lui spre problemele concrete, legate de viață, de nevoile producției.

În lumina dărilor de seamă conferința a dezbătut, în special, problemele ale predării matematice și fizice în învățămîntul general, profesional și universitar. De asemenea, s-au făcut propuneri în vederea legării acestor discipline de activitatea practică productivă, s-au reexaminat mijloacele unei mai bune elaborări a programelor și manualelor.

Conferința a adus unele modificări statutului societății și a ales noul consiliu de conducere. Ca președinte al Societății de științe matematice și fizice din R. P. Romîna a fost reales acad. Gr. Moisil.

În încheierea lucrărilor conferinței, participanții au adresat o telegramă Comitetului Central al P.M.R. și Consiliului de Miniștri al R.P.R., în care mulțumesc partidului și guvernului pentru îndrumarea și sprijinul permanent ce-l acordă învățămîntului matematic și fizic și cercetării științifice și se angajează să nu precupească nici un efort pentru a fi mereu la înălțimea sarcinilor ce le stau în față.

F. DIAC

VERA VESLOVSCHI-NIȚESCU
Lectură în vacanță
(Din expoziția profesorilor de desen de la Clubul sindicatului muncitorilor din învățământ.)

ASA CRESC OAMENI

La gazeta de perete a unei mari intreprinderi am vazut intr-una din zilele trecute fotografia unui tinar surprins, in virsta de vreo 20 de ani. Linga fotografie se afla un articol cu titlul „Cum am devenit muncitor fruntas”. Mi-au reținut atenția câteva fraze: „... Pe lângă ajutorul pe care l-am primit de la comunisti, care m-au sfătuit și m-au îndrumat întotdeauna cu dragoste și răbdare, pe lângă sprijinul pe care l-am primit de la organizația U. T. M., o mare parte din realizările mele de astăzi le datoriez dascălilor pe care i-am avut în școală. Nu o dată, atunci când eram copil m-am simțit ispitit să merg pe o cale care astăzi nu mi-ar face cinste. S-a aflat însă întotdeauna în apropierea mea un dascăl care a știut să mă oprească la vreme. Și ajutorul lui m-a făcut să ajung mai repede și pe un drum mai drept acolo unde sunt astăzi”.

Aceste rânduri mi-au amintit unele întâmplări povestite de către profesori diriginți care îmi arătau cât de complexă este munca de educare a elevilor, câtă grijă trebuie să ai pentru a-i ajuta pe toți să devină oameni adevărați. Iată câteva din cele ce mi-au povestit ei.

Elevul D. D. din clasa a VI-a „A” de la Școala medie nr. 3 din Craiova devenise printre colegii lui o „celebritate”. Cine altul în toată clasa a VI-a avea atita curaj și atita putere încât să răstoarne băncile și să se prăpădească de ris privind cum curg din pupitre ghiozdanele, călimările și cărțile? Cine altul se pricepea mai bine să-i bage în sperietea pe puștii dintr-o IV-a? Mai avea cineva în afară de el curajul să fugă de la ore fără să se sinchisească de absențe? D. D. știa să facă o matriță alături de caraghioasă, încât toți colegii lui izbucneau în ris.

Pentru această înclinație spre un „eroism” negativ D. D. a devenit una din principalele preocupări ale dirigintei clasei a VI-a „A”. Încercând să-l cunoască mai îndeaproape, s-a străduit să vadă ce este bun în acest băiat, ce poate fi folosit pentru a se ajunge la îndreptarea lui. Și-a dat seama că este curajos și cinstit, că își asumă răspunderea faptelor sale. Diriginta s-a hotărât să se folosească de această calitate. Apropoiindu-se prietenește de el și dându-i atenție, a încercat să-i explice că a-ți învinge o pornire rea este o ispravă mult mai demnă de admirație decât a-ți da curs și a-i suporta consecințele.

În același timp, a căutat să creeze o opinie colectivă a clasei în această privință. Ori de câte ori D. D. se grozăvea în fața clasei cu năzbîțiile și clovneriile sale, diriginta îl ironiza și se străduia să trezească la colegii lui un sentiment de dispreț „pentru astfel de manifestări. Astfel băiatul a început să piardă din faima pe care o avea pînă atunci printre elevi. Devenise abătut și fără chef. Nu se mai bătea, nu mai răsturna bănci. Iși dădea seama că toate acestea nu mai impresionează pe nimeni. Pionierii nici nu mai voiau să știe de el. O discuție serioasă cu tatăl lui, care fusese în ultimul timp destul de des la școală, l-a

convins o dată mai mult că trebuia să se schimbe.

D. D. nu a renunțat la dorința de a fi un mic erou, dar eroismul pe care-l căuta acum are un alt sens. El se străduiește să învețe cit mai bine, să aibă o comportare cât mai civilizată și să se abțină ori de câte ori simte dorința să facă vreo năzbîtie. Și reușește din ce în ce mai mult să facă ceea ce și-a propus.

La Școala medie nr. 3 din Craiova, în clasa a VIII-a „F” a apărut o manie. Într-o oră de limba latină elevului I. B. din această clasă i s-a părut că ar fi foarte amuzant și original să acompanieze în surdina lecturile și traducerile cu un măcăit care ar fi pus pe gânduri chiar și pe unul dintre rășoiți cei mai guralivi. Poate că problema s-ar fi rezolvat în cele din urmă într-un fel și întâmplarea ar fi fost trecută cu vederea dacă la această manie nu s-ar fi adăugat și alte fapte, mai îngrijorătoare chiar.

I. B. un băiat ager și vioi, era cunoscut încă din clasele mai mici ca un copil destul de zburdalnic. În clasa a VIII-a, însă, a început să chiuilească. Dese ori profesorii se plingeau că răspunde obraznic. La o lucrare de control a încercat să copieze. Avea situația de corigent la matematică, limba latină și limba franceză. Toate acestea i-au pus pe gânduri pe profesori și în primul rând pe diriginta clasei, care s-a hotărât să ia măsuri energice.

Trebuia cunoscută mai întâi cauza căreia i se datora felul de a fi al lui I. B. Mai multe vizite la părinții lui au fost edificate. Bebică, după cum i se spunea acasă, era răsfățatul mamei. În familie i se ierta orice socotindu-se că este persecutat de profesori.

Diriginta a văzut că era necesar să fie schimbată în primul rând părerea părinților asupra școlii. Le-a explicat cu răbdare că profesorii nu au nici un fel de motive ca să le persecute copilul. Mai mult, le-a dovedit că atunci când vine pregătit la școală ia note bune. Încet, încet, părinții lui s-au convins că diriginta avea dreptate. Într-o bună zi, când Bebică făcuse o pozna, mama a venit la școală și l-a certat cu asprime în fața utemiștilor. De data asta băiatul și-a dat seama că părinții înțeleseseră adevărul și nu mai puteau să accepte atitudinea lui.

Pe de altă parte, diriginta clasei vorbea din ce în ce mai des cu el, arătându-i unde îl poate duce comportarea lui nedisciplinată. La un moment dat, dându-și seama că în fundul clasei, acolo unde stătea, se simte tentat să stea de vorbă cu colegii lui, l-a mutat în prima bancă. Bineînțeles că la început lui I. B. nu prea i-a convenit. Se simțea mai bine în fund, departe de privirile și de atenția profesorilor. Treptat, însă, s-a obișnuit. Neavînd încotro s-a apucat să fie atent la lecții.

Într-o dimineață a stat mai îndelung de vorbă cu un membru din comitetul U.T.M., I. B. aflase că în curînd se vor face primiri de noi membri în organizație. Voia să știe dacă va fi primit și el. Cel întretat nu i-a dat răspuns direct.

I-a spus doar că în rîndurile utemiștilor trebuie să intre școlarii cei mai disciplinați și mai conștiințioși. I. B. a înțeles și a tăcut. Și-a spus însă în gînd că schimbîndu-și atitudinea va putea să se numere și el printre acești elevi. Transformarea s-a petrecut aproape fără să-și dea seama. Astăzi I. B. este unul dintre elevii care pășesc pe un drum bun.

De ce lipsește elevul A. D. de la ore? De ce a căzut pe trimes-trul I la două obiecte? De ce poartă tegete colegilor săi la lecții? De ce face glume nesărate cu trecătorii de pe stradă? De ce nu-i salută pe profesori?

Acestea sînt întrebările pe care i le punea acestui elev secretara organizației U.T.M. a clasei a X-a de la Școala medie din Băilești, în timpul unei ședințe care a avut loc la sfîrșitul trimestrului I. Din păcate, cel căruia i se puneau întrebările nu reușea să găsească nici un răspuns mulțumitor. S-a mai adăugat însă o ultimă întrebare, cu ajutorul căreia s-a lămurit totul.

— Te rog să ne spui, a cerut un utemist, ce fel de prieteni ai tu. Nu te-am văzut niciodată pe stradă cu colegi din clasa sau din școala ta. Spune-ne cu ce se îndelțețesc prietenii tăi, ce te leagă de ei, ce faci în timpul tău liber?

S-a aflat astfel că elevul A. D. a căzut sub influența unui grup de tineri fără nici o ocupație, care bat toată ziua străzile orașului și care nu știu ce să mai scornească pentru a-și omori timpul.

Iată, deci, ce determina atitudinea lui A. D. Diriginta clasei, care discutase deseori cu utemiștii despre acest elev, a sugerat secretarei organizației U.T.M. pe clasă o soluție care să ducă la îndreptarea lui. Era necesar ca A. D. să fie scos mai întâi de sub influența prietenilor săi. Vechii prieteni trebuiau înlocuiți cu alții noi. Trebuia ca utemiștii buni din clasă să încerce să se apropie de el. Așa s-a întimplat că de unde pînă atunci cei mai mulți dintre colegi încercau să-i evite prietenia, acum elevii de frunte ai clasei s-au apropiat de el, au început să-l viziteze acasă, să-l cheme la ei. Treptat, sub influența noilor sale legături de prietenie, grupul celor cu care bătea altădată străzile a fost uitat și o dată cu el elevul A. D. a dat uitării și părerile lui dinainte despre muncă și despre viață.

...Acestea sînt întâmplările pe care mi le-am amintit citind articolul de la gazeta de perete. M-am gîndit atunci că fiecare din aceste întâmplări reprezintă, într-un fel, reeditarea a ceea ce s-a petrecut în copilărie cu tînărul muncitor fruntas care a scris articolul. Fiecare din elevii despre care mi-au povestit diriginții vor deveni mline oameni adevărați și vor fi poate mîndria tovarășilor de muncă. La rîndul lor, își vor aminti cu recunoștință că, pe vremea cînd erau școlari, a fost alături de ei un profesor care știa să fie și bun și aspru totodată și care le-a îndrumat la vreme pașii pe drumul drept.

VICTOR OCTAVIAN

Numeroși muncitori și muncitoare de la Uzinele chimice din Săvoinești și de pe șantierul Combinatului chimic din Roznov urmează cursurile secției serale a Școlii medii „Petru Rareș” din Piatra Neamț. În fotografie, o lecție de geografie la clasa a VIII-a serală a acestei școli.

Lecții în școala serală

Cum predau geografia

Predind tinerilor muncitori care învață la secția serală de pe lângă Școala medie „Gh. Șincai” cunoștințe de geografie, în seama de faptul că ei au la îndemînă mult mai puțin timp pentru pregătirea lecțiilor decît elevii de la cursurile de zi, că învățînd seara, după orele de producție, depun un efort mai mare decît aceștia. Împrejurările acestea cer, la fiecare disciplină, soluții specifice privind metoda predării.

În ceea ce privește geografia, socotesc că unul din mijloacele principale pentru a ușura studiul muncitorilor-elevi este de a preda cunoștințele într-un mod cât mai activ, cu colaborarea tuturor elevilor, care sînt simulați pe toate căile să participe la desfășurarea lecției. Îi solicit pe elevi, de exemplu, la analiza atlasului, a hărților murale, la interpretarea tablourilor, a proiectiilor, a mulajelor etc. Predarea expositivă o evit la maximum, folosind-o numai la prezentarea unor cunoștințe cu desăvîrșire noi pentru elevi. Predarea activă a lecțiilor mă ajută mult să rețin atenția elevilor, să asigur însușirea cunoștințelor încă din clasă.

Caut să plec întotdeauna în predare de la cele cunoscute de elevii mei din producție, din viață. De exemplu, în predarea lecțiilor despre dezvoltarea industriei metalurgice în țara noastră, le-am cerut celor care lucrează la uzinele „Tudor Vladimirescu” să vorbească despre realizările acestora, despre ritmul producției sale etc. Elevii de la uzinele „Steaua Roșie” au arătat că produsele uzinei lor (malaxoare, betoniere, remorci basculante, macarale, poduri rulante, transbordare etc.), dintre care multe se produc pentru prima oară la noi.

La verificarea cunoștințelor pun întrebări întregii clase, cerînd elevilor să răspundă din bănci. Aceasta creează o înviore și trezește interesul elevilor pentru lecția nouă. Am grijă să notez în catalog pe elevii care s-au relevat la ascultare.

Lecțiile le schematizez pe tablă, împreună cu elevii. Schematizarea lecției pe puncte principale îi ajută în mare măsură pe elevi să plece din clasă cu lecția aproape învățată. Caut să scriu schema lecției citeș, s-o fac scurtă, dar cit mai cuprinzătoare. Reprodusă ordonat în caiete în cursul explicării, schema constituie pentru elevi un material ușor de revăzut, care îi ajută îndeosebi la recapitulare. La o, de exemplu pe puncte am dezvoltat la întocmirea schemei pentru lecția „Luncile din R.P.R.”, pe care am predat-o la clasa a XI-a: definiția luncilor, caracteristicile lor (tinere, joase, netede, umede), topografia lor (sol aluvial, gîrle, mlaștini, băți, lacuri), răspîndirea luncilor, întinderea lor, suprafața inundabilă a luncilor și importanța lor, cu accentuarea ameliorărilor prin desecări și îndiguiri.

Folosesc cu mult succes la lecțiile de geografie caracterizările. Cînd sînt bine concepute, acestea stîrnesc interesul și atenția elevilor, înlesnindu-le totodată fixarea cunoștințelor predate. Astfel de caracterizări sintetice se pot face la toate lecțiile privitoare la studiul țărilor

și continentelor. Ele îi atrag pe elevi, care le memorează ușor și dobîndesc o imagine clară asupra țărilor sau continentelor respectiv. Totodată, caracterizările le permit elevilor să compare țări sau continente între ele.

Am în vedere că în învățămîntul seral aplicațiile de teren și excursiile geografice nu se pot realiza decît în mod cu totul excepțional. Pentru a le suplini, caut să folosesc cit mai des proiectiile de diafilme cu subiecte fizico-geografice. Știu că fără material didactic nu se pot face lecții interesante, active. De aceea, caut să procur pentru lecțiile mele hărți, tablouri, aparate de proiecție. La nevoie, pe unele le confecționez cu mijloace locale, în limita posibilităților.

În mare măsură o imagine apropiată de realitate a celor studiate o dau și lecturile geografice, care ajută foarte mult la completarea cunoștințelor. Aleg în acest scop lecturi cit mai atrăgătoare, pe care le folosesc în diferite momente ale lecției (înainte de predarea cunoștințelor noi, în timpul predării, la sfîrșitul lecției sau la sfîrșitul unui grup de lecții). Așa, de exemplu, în timpul predării lecției privitoare la industria siderurgică din țara noastră am citit cu elevii un fragment din „Tabloul geografic” de Geo Bogza, intitulat „Hunedoara”. Lectura a fixat în mîntea elevilor imaginea vie și generalizată a marului nostru centru siderurgic.

Nu le dau niciodată elevilor mei de la cursul seral teme pentru acasă. Nu le cer, de exemplu, să producă hărți, diagrame sau să memoreze contururi. Mă limitez la ceea ce se poate desena în clasă în timpul lecției.

O problemă care mă preocupă în mod deosebit în predarea lecțiilor de geografie este contribuția pe care trebuie s-o aducă acestea la educarea comunistă a elevilor, îndeosebi la dezvoltarea dragostei lor pentru patrie. În lecțiile de geografie economică a R.P.R. ei învață despre succesele poporului, despre forța clasei noastre muncitore, puterea economică a patriei. De asemenea, ei vorbesc cu mîndrie despre realizările agriculturii noastre și își arată deseori admirația pentru bogățiile patriei, pentru frumusețile ei, pe care învață să le cunoască la lecțiile de geografie fizică.

Am arătat cîteva din căile pe care le folosesc pentru a asigura însușirea din clasă a cunoștințelor de geografie de către muncitorii-elevi, pentru a face ca lecțiile de geografie să-și atingă cit mai deplin scopul instructiv-educativ. Desigur că se pot da multe alte sugestii menite să contribuie la o mai bună predare a geografiei în școlile serale. E de datoria noastră, a profesorilor, să căutăm și să aplicăm cele mai indicate procedee pentru a contribui astfel la buna pregătire a tinerilor muncitori, la ridicarea noii intelectualități din rîndurile oamenilor muncii.

GH. TEODORESCU
profesor la secția serală
a Școlii medii „Gh. Șincai”
din București

Creațiile artistice ale copiilor

Mulți dintre cititorii noștri știu, desigur, că R.P. Romîni participă la numeroase expoziții internaționale de desen, cuprinzînd lucrări executate de copii. În anul 1959, bunăoară, țara noastră a fost prezentată la expozițiile internaționale de la New Delhi, Budapesta, Amsterdam, Moscova, Asnières (Franța), Roma ș.a. La expoziția de la Budapesta au fost trimise 93 din cele mai reușite creații ale elevilor, la New Delhi 57, la Amsterdam 42 etc. Faptul că la aceste expoziții au fost premiați și copii din R. P. Romîni (de exemplu Nicolae Crasovschi din clasa a VII-a de la Școala medie „M. Sadoveanu” din Iași, Doina Niculiță din clasa a V-a a Școlii medii nr. 4 din aceeași localitate etc.) aduce cînte școlilor în care învață acești copii. De obicei, cele mai bune desene trimise la expozițiile internaționale sînt selecționate de la „Expoziția de desen a tîneretului școlar”, organizată la noi în fiecare an cu ocazia Zilei copilului.

Regularitatea cu care participă la concursurile de desen din țară și din străinătate unele școli, numărul mare de desene reușite trimise de ele, demonstrează preocuparea intensă a colectivelor pedagogice din aceste școli pentru educația estetică a celor mici. Se poate afirma acest lucru, de exemplu, despre Școala medie nr. 12 din București, Palatul pionierilor din București, Casa pionierilor din Craiova și o serie de școli din orașele Tulcea, Iași, Piatra Neamț, Sibiu.

Și în anul acesta se va organiza la București, Expoziția națională în cinstea Zilei de 1 Iunie. De asemenea, țara noastră a fost solicitată să participe la diferite expoziții internaționale de desen și obiecte executate de copii. Multe cadre de specialitate au înțeles că au datoria să se ocupe cu stăruință de creațiile originale ale copiilor, astfel încît școlile în care muncesc să fie prezente la aceste concursuri cu lucrări de calitate. Încă de pe acum pedagogii se interesează de selecționarea celor mai bune lucrări executate de elevi la orele de curs și în activitatea extrașcolară, la cercurile de desen din școli și de la casele de pionieri. Organizînd periodic (la sfîrșitul trimestrului, cu ocazia unor sărbători etc.) expoziții cu desene ale copiilor — în școli și în casele pionierilor — ei aleg lucrările merituose, care oglîndesc aspecte din activitatea școlilor noastre, din munca în uzine, fabrici, pe șantiere și pe ogoare, din viața fericită a copiilor din R. P. Romîni, sau care înfățișează în mod artistic frumusețile țării noastre.

Participarea copiilor noștri la expozițiile de desen organizate în țară și peste hotare este un stimulent puternic pentru munca de creație artistică a școlărilor, un bun mijloc de a le dezvolta interesul pentru artă, gustul estetic. Stă în putința pedagogilor ca acest mijloc de educare să fie folosit cit mai larg.

A. C.

Învățătura marxist-leninistă despre patriotismul socialist

Patriotismul socialist este o trăsătură a fizionomiei spirituale a clasei muncitoare, un principiu al politicii, moralei și practicii sale revoluționare. El nu este niciodată rezultatul vreunei idei preconcepționate, apriorice, al vreunui sentiment înnăscut sau al vreunui principiu inventat, ci o expresie a condițiilor existenței materiale și spirituale ale clasei muncitoare.

În lumina metodei științifice de cercetare a marxism-leninismului — dialectica materialistă — patria poate fi înțeleasă numai în legătură cu întregul proces de dezvoltare a societății, adică în legătură cu formațiunile social-economice care au existat în istorie, în legătură cu clasele sociale și lupta dintre ele, în legătură cu istoria trecută și prezentă a fiecărui popor. Deci patria nu este un fenomen de natură biologică, nici de natură geografică, ci un fenomen social, așa cum sint poporul, clasele, statul, familia și altele.

Patria o formează masele muncitoare (care făuresc întreaga avuție materială și tezaurul cultural), și tot ceea ce au creat generațiile trecute în interesul progresului și bunăstării poporului. Ea este, după cuprinzătoarea expresie a lui V. I. Lenin, „mediul politic, cultural și social dat”, adică orânduirea de stat, cultura progresistă și democratică a poporului, raporturile dintre diferitele clase și grupuri sociale, lupta de clasă, nivelul de dezvoltare economică, toate considerate într-un anumit moment de dezvoltare a societății într-o anumită țară.

Patria este o categorie istorică în continuă devenire, schimbare și dezvoltare. Prin aceasta, marxism-leninismul respinge concepțiile idealiste, metafizice care văd în patria, ca și în alte categorii istorice de altfel, un fenomen veșnic și static, așa cum respinge ca neștiințifice și reacționare toate tezele și concepțiile burgheze cu privire la patria. Căci de-a lungul vremii nu puțin au fost aceia care au încercat să explice ce este patria.

Una din părerile subiectiviste care a avut circulație largă în țara noastră a fost aceea că patria reprezintă doar pământul pe care trăiește și muncește un popor. Această teză dă o explicație unilaterală, întrucât reduce complexul fenomen social al patriei la o simplă chestiune de teritoriu; ea a fost folosită de clasele exploatoare în vederea apărării proprietății burghezo-moșierești asupra pământului. De pildă, ideologul fascismului din România, Nichifor Crainic, scria: „Sint proprietarul firească al unui pământ, sint proprietarul moral al unei patrii”. Prin urmare, patria ar fi redusă la proprietatea particulară asupra pământului, respectiv la proprietatea moșierească, la un cadru geografic luat în sine, absolutizat, transformat în elementul determinant al înșeși fizionomiei poporului. Astfel de teorii au servit drept justificare politică împotriva populației, antinaționale, rasiste duse de vîrfurile celei mai reacționare ale moșierimii și burgheziei române pentru fascizarea țării, instaurarea dictaturii carliste și a celei legionarofasciste, împingînd țara la marginea prăpastiei. Pe de altă parte, clasa proletarilor, țărănimea fără pământ, intelectualitatea lipsită de proprietate, milioanele de oameni ai muncii sint declarați în afara patriei.

Desigur, mediul politic, cultural și social al unui popor nu există în afara unui anumit teritoriu, dar pământul singur nu ne spune de ce au fost exploatați, asupriți și jefuiți fără număr masele populare de către moșierii și capitaliștii. Pînă și unii teoreticieni ai burgheziei și moșierimii și-au dat seama că teza fascistului N. Crainic și a altora ca el era cu totul neștiințifică. Așa de pildă, Spiru Haret, respingînd aserțiunile celor ce limitau patria la un cadru geografic, spunea: „Patria nu este numai pământul din care scoatem rente. Patria o fac și limba, și istoria, și tradițiile”. Evident că Spiru Haret n-a înțeles nici el în chip științific patria. Din cauza poziției sale de ideolog al claselor exploatoare, el nu și pune de loc problema care anume tradiții culturale și istorice constituie o moștenire reală a trecutului și pot intra, deci, în tezaurul patriei, pentru că el nu vede în acestea că unele au un caracter progresist, democratic și altele un caracter conservator, retrograd și reacționar.

Forțele fasciste din România au folosit de asemenea teoria ultrareacționară a „rominismului”, susținută printre alții de filozoful burghez C. Rădulescu-Motru. Într-una din lucrările acestuia, scrisă și tipărită în timpul regimului fascist antonescian, se susține că patria ar forma-o toți cei care au o anumită conformație spirituală, conformație ce rezultă pînă la urmă din forma capului, compoziția singelui și alte trăsături biologice, reunite în mod arbitrar cu unele obiceiuri și tradiții conservatoare și denumite împreună „rominism”. Teoria lui Rădulescu-Motru este o îmbinare ecletică de fapte cu totul deosebite între ele: fapte de natură biologică și fapte de natură psihico-socială.

Sociologia cunoaște multe teorii care au la bază identificarea ecletică a naturii cu societatea. Ele au fost infirmate în mod categoric de știință. Marxism-leninismul demonstrează că societatea nu se reduce la natură. Viața socială este o formă de mișcare a materiei, deosebită de mișcarea fizică, chimică sau biologică. Pe cînd în natură acționează forțe oarbe, în societate acționează oameni vii, înzestrați cu conștiință și voință. De aceea, viața socială, procesul dezvoltării sociale are legile sale proprii, care nu se identifică cu legile lumii fizice, chimice sau biologice.

Seiul uneia din școlile sociologice burgheze din România, Dimitrie Gusti, a încercat să dea și el o explicație patriei. Într-o comunicare ținută la Academia Română despre „Știința națiunii” el spunea că teoria națiunii este de fapt știința patriei, că națiunea se identifică cu patria. Alți ideologi burghezi reduceau patria la statul național. Ei spuneau că patria este statul național în care trăiește și muncește poporul. S-ar părea că acest lucru este adevărat. Numai că se ridică întrebarea: cînd poporul nostru trăia în trei stăruțe feudale diferite, avea el trei patrii? Sau să ne gîndim la poporul polonez care a trăit multe zeci de ani fără un stat național, întrucît teritoriul național fusese împărțit între marile puteri europene reacționare, iar poporul divizat și subjugat de aceste puteri. Înseamnă că, pe atunci, poporul polonez nu avea patrie? Nici un om de știință cinstit, nici un om de bună-credință nu poate susține că, de pildă, poporul algerian, ori cel din Kenya, precum și alte popoare înrobite de imperialiști nu au patrie, deși multe din ele nu au încă un stat național. Numai colonialiștii și ideologii imperialismului susțin absurditatea că negrii din Kenya sau alte popoare subjugate de ei nu ar avea propria lor patrie. Pe

de altă parte națiunile și statele naționale n-au existat de cînd există popoare și state. Statele naționale și națiunile au apărut și s-au format o dată cu ridicarea burgheziei, în timp ce vechii greci, egipteni, indieni, chinezi, romani aveau propria lor patrie, deși nimeni nu vorbește despre vreun stat național grec, indian, chinez, roman din antichitate. Pe atunci existau state-cetăți, imperii militare, dar nu state naționale.

Rezultă că cei care identifică patria cu statul național sau cu națiunea nu stau pe poziții științifice, de aceea ei nu pot da răspuns la multe probleme puse de istorie, atît de cea trecută, cît și de cea contemporană.

Străduințele ideologilor claselor exploatoare de a falsifica în interes de clasă fenomenul patriei au fost ușurate de împrejurarea că în cursul dezvoltării sociale, în diferite momente ale istoriei, apărea pe primul plan cînd o trăsătură, un aspect sau o latură a patriei, cînd alta. De pildă, în cazul luptelor de clasă interne se pun probleme care privesc progresul social, drepturile și libertățile democratice ale maselor populare, iar în cazul unui atac din afară, în fața oamenilor se pune pe primul plan problema apărării teritoriului țării, a independenței și suveranității de stat, a existenței ca stat, deocare ocupația străină însemna un nou jug și o sporită asuprire politică și economică a maselor populare. Trecerea pe primul plan, într-un moment istoric determinat, a uneia sau alteia din laturile, aspectele, elementele patriei nu dă însă dreptul să se ignoreze celelalte trăsături și laturi. Înșeși chestiunea care se înfățișează la un moment dat ca cea mai însemnată poate fi înțeleasă și rezolvată just numai în conexiunea sa cu celelalte aspecte, trăsături și laturi.

Asadar, explicația științifică a patriei ne-o poate da și ne-o dă numai marxism-leninismul, teoria revoluționară a proletariatului, întrucît tocmai acestei clase sociale, tocmai concepției sale științifice despre lume îi sint străine deformarea și mistificarea faptelor, evenimentelor istoriei. Ea face aceasta pe baza cunoașterii legilor obiective de dezvoltare a societății, pe baza înțelegerii științifice a caracterului și rolului formațiunilor social-economice, a claselor sociale și luptei de clasă, a raporturilor dintre masele populare și al rolului personalității în făurirea istoriei.

II.

Patria este poporul și tot ceea ce a creat el valoros în decursul propriei sale istorii. Acest fapt obiectiv își găsește oglindirea în conștiința oamenilor, în dragostea de popor, în răspunderea pentru creația lui, în dorința și hotărîrea de a lupta pentru asigurarea bunăstării și fericirii lui.

Patriotismul s-a format în conștiința popoarelor în mod treptat, de-a lungul întregii lor existențe, de-a lungul vieții, muncii și luptei lor. Tocmai de aceea sublinia Lenin că patriotismul este un sentiment dintre cele mai adînci, rezultat din existența de secole și milenii a unor patrii diferite. Sentimentul patriotic este deci un rezultat al dezvoltării istorice, iar generațiile mai tinere dobîndesc acest sentiment în cursul activității lor sociale.

Patriotismul este expresia însușirii de către individ a intereselor poporului său și a apărării acestor interese și se exprimă prin spiritul de răspundere și de sacrificiu pentru promovarea și apărarea intereselor poporului muncitor, ale maselor populare. Căci interesele poporului coincid, se identifică cu necesitățile obiective ale dezvoltării sociale. Teza lui Marx că omenirea își pune întotdeauna numai probleme pe care le poate rezolva, deoarece problema însăși apare numai acolo unde și atunci cînd condițiile materiale ale rezolvării ei există deja sau sint în proces de devenire, trebuie înțeleasă, cînd e vorba de un anumit popor, că el nu și pune alte probleme, nu are alte interese decît cele puse de procesul dezvoltării sociale, de continua sa înaintare pe calea progresului. Aci trebuie făcută totodată o deosebire clară între interesele maselor populare și între interesele claselor exploatoare dominante, pentru că interesele acestora din urmă sint în contradicție, în opoziție cu progresul social, cu interesele poporului. Ca purtătoare ale unor interese opuse dezvoltării istorice, clasele exploatoare dominante nu au fost și nu sint însuflețite de sentimente patriotice. Asemenea sentimente pot fi găsite la ele cel mult înainte de a deveni dominante, cînd mai au de jucat un oarecare rol progresist.

În legătură cu evoluția sentimentelor patriotice ale clasei boierești din țara noastră, Nicolae Bălcescu, acest mare și profund gînditor, ne-a lăsat o apreciere justă în esența ei.

După ce arată că în vremuri îndepărtate boierii au luptat pentru patrie, Bălcescu continuă: „Dar această clasă caută a păstra pe seamă-i numai libertatea, rodul biruinței cîștigate de toți și se formează în castă privilegiată, întemeindu-și puterea și fericirea ei pe robirea poporului. Ea nu se mulțumește numai a concentra în mâinile sale toate drepturile politice, a organiza statul boieresc, dar încă preface rînduiala economică, înghițind proprietățile mici ale țărănilor în proprietățile cele mari și robește pe popor pămîntului. Societatea întregă se află atunci alcătuită pe un șir de clase și individualități, fiecare cu privilegiul său. Mare și monstruoasă clădire de tiranii puse una asupra alteia și toate rezemate și apăsînd pe popor, pe țărănul muncitor”. (N. Bălcescu: Opere, vol. I, Ed. Acad. R.P.R. 1953, pag. 308).

Nicolae Bălcescu a observat în mod just că una și aceeași clasă socială, în etape diferite ale istoriei, are o atitudine diferită față de patrie. Această teză se referă în întregime și la burghezie. Este cunoscut că revoluțiile burgheze și burghezo-democratice din perioada capitalismului ascendent au dat un puternic avînt sentimentelor și năzuințelor patriotice în rîndurile maselor populare. Dar, în luptele revoluționare de înlocuire a feudalismului cu capitalismul, patriotismul forțelor sociale aflate în luptă avea un conținut diferit. Fiecare clasă din sinul națiunii burgheze înțelegea altceva prin patrie. Pentru burghezie, patria însemna libertatea de dezvoltare a formelor capitaliste ale economiei, piața națională liberă de nenumăratele îngrădiri feudale vamale și de breaslă, drepturi și libertăți pentru capitaliști, dominația burgheziei; în ochii maselor țărănești patria însemna eliberarea de iobăgie și trecerea pămîntului în proprietatea individuală particulară a țărănilor. Proletariatul, care participa și el la lupte, vedea în patrie libertate și

drepturi, între care, în primul rînd, dreptul la muncă, asigurarea pîinii de toate zilele, libertatea de a se organiza.

După cum vedem, diferitele clase sociale participante la luptele revoluționare înțelegeau prin patrie fiecare altceva. Ca urmare, și patriotismul a avut și are în fiecare epocă dată, un conținut social și de clasă diferit. Nu există patriotism abstract, rupt de condițiile sociale date.

După ce burghezia și-a epuizat rolul progresist în dezvoltarea socială, după ce a devenit clasă dominantă în societate, ea a folosit noțiunile de patrie și patriotism pentru întărirea dominației sale de clasă pentru intensificarea exploatării oamenilor muncii.

Așa au făcut burghezia și moșierimea romînă în decursul întregii epoci în care au avut în mîinile lor conducerea țării.

Este vie amintirea perioadei cînd, zeci de ani de-a rîndul, în țara noastră, noțiunile de „patrie” și „patriotism” terfelite de burghezie și moșierime, au fost folosite pentru a ascunde cel mai sălbatic naționalism, cu toate variațiile lui de șovinism și rasism, cînd burghezia și moșierimea, trimbițînd un patriotism de tarabă, au încercat să acopere cu el atît crîncena exploatare la care erau supuși oamenii muncii fără deosebire de naționalitate, cît și mîrșava trădare a intereselor naționale ale poporului nostru. Nenumăratele tratate și împrumuturi înrobitoare încheiate cu țările imperialiste, precum și nenumăratele afaceri verzoase, dovedesc odioasa trădare a intereselor patriei de către burghezie și moșierime. Sub acoperîmintul cuvintelor „patrie”, „patriotism”, guvernul Maniu a contractat în 1929 un împrumut extern cu o dobîndă cămătărească și cu ipotecă asupra tuturor bogățiilor țării. În 1930, în schimbul unui împrumut cu dobîndă mare, guvernul național-tărănist cedează unui trust american telefoanele, așa-cum cu puțin înainte cedase unui trust suedez monopolul asupra chibriturilor. Iar în preama celui de al doilea război mondial, poporul romîn și avuțiile sale au fost vindute Germaniei hitleriste, România fiind transformată într-o adevărată închisoare pentru masele populare.

Instaurarea monarhiei a fost de asemenea un act de trădare a intereselor naționale ale poporului romîn.

Vorbînd despre odiosul rol jucat de monarhie în istoria poporului nostru, e bine să ne reamintim ce spunea într-una din lucrările sale, cu mult înainte de aducerea Hohenzollernilor, marele nostru revoluționar democrat N. Bălcescu: „cea mai mare dobitoacie ar fi ca romînii, după ce-și vor cîștiga cu singele libertatea lor, căci altfel nu se poate cîștiga libertatea, să meargă de bună voia lor să se dea pe vecinicie sau pe viață unui domn, crai sau împărat, care să-i joace, să-i chinuiească și să-i despoaie după cum i-o fi voia.” (N. Bălcescu, Opere vol. I, Ed. Acad. R.P.R. 1953 pag. 351).

Istoria a confirmat întrutotul cuvintele lui Bălcescu.

Pentru a-și salva interesele de castă, burghezia și moșierimea, împotriva voinței maselor populare, au adus în țară pe Hohenzollerni.

Instaurarea monarhiei a fost prezentată de ideologii burghezi drept un act de „înalt patriotism”. În realitate, instaurarea monarhiei a constituit unul dintre cele mai mîrșave acte de înaltă trădare a patriei, căci oamenii muncii știu că „dragostea” față de țară a dinastiei regale a constat în acumularea unei imense bogății, în trădarea permanentă a intereselor naționale și în vinderea țării imperialismului străin.

Conducătorii burgheziei și moșierimii nu s-au lăsat mai prejos. Cum puteau ei să rămînă mai prejos de regii pe care i-au înscăunat și susținut? De pildă, în timpul dominației fasciste și al cîtopririi Romîniei de către armatele hitleriste, conducătorii partidelor „istorice” s-au opus forțelor patriotice ale poporului, care luptau împotriva fascismului. Această poziție se datora faptului că se temeau de popor, se temeau să nu și piardă uriașele profituri toarse de pe spinarea maselor cu ajutorul aparatului fascist al lui Antonescu și al armatelor cîtopritoare hitleriste. În schimb, au dat tehnicienii guvernului fascist al lui Antonescu, pentru a-l ajuta să terorizeze și să masacreze poporul. Iar cînd au văzut că armatele sovietice înaintează, obținînd victorii zdrobitoare asupra fascismului, au început să ducă tratative cu cerurile imperialiste americane și engleze, pentru a înlesni ocuparea Romîniei de către trupele anglo-americane, care urmăreau să înăbușe lupta revoluționară a maselor muncitoare și să asigure burgheziei, moșierimii și imperialismului posibilitatea de a jefui în continuare poporul romîn. În loc de salvarea patriei, ei urmăreau țeluri imperialiste de iaf și cîtoprire. Nu, burghezia și moșierimea n-au fost însuflețite de dragostea de țară, de interesele ridicării și înfloririi țării, ci s-au dovedit a fi adînc dușmănoase patriei, poporului.

III.

Problema patriotismului clasei muncitoare, a dragostei acesteia față de patrie ocupă un loc important în învățătura marxist-leninistă.

Marx și Engels au arătat că burghezia, lipsind pe muncitori de condițiile economice, sociale, politice și culturale care să asigure tuturor celor ce muncesc o viață cu adevărat umană, le-a furat de fapt acestora patria. Sarclna care stă în fața muncitorilor este de a recuceri patria, de a lupta pentru făurirea societății socialiste, singura societate în stare să asigure muncitorilor și tuturor celor asupriți și exploatați baza materială și cadrul spiritual necesare unui trai civilizată. În 1848, Marx și Engels scriau în „Manifestul Partidului Comunist”: „Muncitorii nu au patrie. Lor nu li se poate lua ceea ce nu au. Dar, deoarece proletariatul trebuie să cucerască mai întii puterea politică, să se ridice la rangul de clasă conducătoare a națiunii, să se constituie el însuși în națiune, el este încă național, deși niciodată în înțelesul burghez...” (Marx și Engels, Manifestul Partidului Comunist, d. 1953, pag. 55—56).

Luînd cuvintele „muncitorii nu au patrie” rupte de restul contextului și dîndu-le o interpretare voit denaturată, burghezia și apologeții ei le prezintă ca pe un argument care, cîci, ar dovedi nerecunoașterea de către clasa muncitoare a patriei, împunînd comuniștilor să ar voi să desființeze patria, că muncitorii, comuniștii ar renega patria.

Dînd riposta cuvenită apologeților capitalismului, reformiștilor și nihilistilor detractori ai învățăturii lui Marx și

Engels, Lenin arata: „Că «proletarii nu au patrie», acest lucru este intr-adevăr spus în „Manifestul Partidului Comunist”; ca poziția lui Volmar, Noske & Co. «sfidează» această teză fundamentală a socialismului internațional, este de asemenea adevărat. Dar de aici încă nu rezultă că este justă afirmația lui Hervé și a herveizilor, potrivit căreia proletariatului îi este indiferent în ce patrie trăiește; într-o Germania monarhistă, într-o Franța republicană sau într-o Turcie despotică. Patria, adică mediul politic, cultural și social dat, constituie cel mai puternic factor al luptei de clasă a proletariatului... Proletariatul nu poate fi indiferent și nepăsător față de condițiile politice, sociale și culturale în care se desfășoară lupta lui, prin urmare, nu poate fi indiferentă nici soarta țării lui. Dar soarta țării lui îl interesează numai în măsura în care aceasta afectează lupta de clasă și nu în virtutea unui oarecare «patriotism» burghez, care sună foarte indecent în gura social-democraților”. (Lenin, Opere vol. 15, ed. 1957, pag. 184—185.)

Istoria mișcării muncitorești arată că se poate de clar că muncitorii n-au avut și nici nu pot să aibă o atitudine indiferentă față de destinele patriei lor. Deși sint exploatați și lipsiți de drepturi în capitalism, muncitorii au fost totdeauna și sint înălțărați patrioți, cei dinții în lupta pentru lichidarea exploatații și aspirării sociale, pentru cucerirea libertății, a independenței și suveranității naționale. Teza după care „muncitorii nu au patrie” trebuie înțeleasă nu în sensul că muncitorii nu ar aparține unui anumit popor, că ei nu și-ar însuși cele mai bune tradiții de luptă și culturale ale poporului lor, ci în sensul că clasa muncitoare nu va lupta niciodată pentru interesele egoiste și înguste de clasă ale capitaliștilor și moșierilor, ci numai pentru interesele maselor asuprite și exploatare, că muncitorii trebuie să subordoneze problema patriei problemei revoluției și construcției socialiste — singura cale de a asigura pentru masele populare o patrie adevărată.

Cu alt prilej V. I. Lenin spunea: „Ne este oare străin nouă, proletarilor conștiință velico-ruși, sentimentul mândriei naționale? Desigur ca nu! Ne iubim limba și patria, activăm mai mult decât oricine pentru a ridica masele ei muncitoare (adică 9/10 din populația ei) la o viață conștientă de democrați și socialiști. Este cel mai dureros lucru pentru noi să vedem și să simțim la de violențe, asuprire și batjocuri este supusă minunata noastră patrie de călăii țarului, de către nobilime și capitaliști...” (V. I. Lenin: Opere, vol 21 ed. 1955 pag. 89).

Sarcina proletarilor conștiință, sarcina comuniștilor este de a lupta fără preget în fruntea maselor populare pentru a crea patria cea nouă, socialistă, în care cei ce muncesc, cele 9/10 ale populației, nu mai sint și nici nu pot fi supuse violențelor, batjocurii și asupririi. În această luptă eroică constă dragostea de patrie, patriotismul înflăcărat al clasei muncitoare. Acesta este sensul precizării făcute de Marx și Engels cu privire la faptul că muncitorii trebuie să se constituie ei înșiși ca națiune și că prin acest fapt proletariatul mai este încă național, dar nicidecum în sens burghez, căci, prin poziția sa economică, clasa muncitoare este internaționalistă.

Situația economică a clasei muncitoare în toate țările capitaliste este asemănătoare; pretulindeni clasa muncitoare este obiectul exploatații și asupririi capitaliste. De aici rezultă că dușmanul de clasă al muncitorilor este același — burghezia. Burghezia se opune luptei clasei muncitoare nu numai în propria țară, ci și în întreaga lume. Deci, pentru desființarea completă a robiei capitaliste și victoria definitivă a comunismului este necesară solidaritatea și unitatea internațională a muncitorilor din toate țările. Mișcarea muncitorească opune solidaritatea internațională a proletariatului sprijinului reciproc pe care diferitele detașamente ale burgheziei și-l acordă în eforturile lor de a frinze lupta maselor populare.

Denaturind ideea de patriotism, înlocuind-o cu șovinismul și naționalismul, burghezia a folosit-o în trecut și o folosește și astăzi pentru a învrăjbi oamenii muncii din diferite țări. Ideea de „apărare a patriei”, de fapt apărarea patriei burgheze, a fost larg folosită de imperialiști pentru dezlănțuirea și ducerea primului război mondial. În legătură cu aceasta, în fața mișcării muncitorești s-a pus problema clarificării atitudinii clasei muncitoare față de războaiele pe care le generează capitalismul. În atitudinea sa față de război, clasa muncitoare pornește de la luarea în considerație a caracterului războiului. În cazul cind războiul are un caracter just, avind drept scop apărarea țării împotriva invadatorilor străini, datorită oricărui patriot este de a sprijini activ eforturile militare ale țării sale și de a lupta pentru obținerea victoriei. În cazul în care războiul are ca scop înrobirea altor popoare, cotopirea unor teritorii străine, datorită patrioților este de a lupta activ împotriva acestui război, de a demasca în fața propriului popor și în fața întregii lumi pe inspiratorii și organizatorii războiului, de a milita pentru înfrângerea burgheziei „proprii” în război.

Atunci cind clica militar-fascistă antonesciană, cu sprijinul partidelor burgheze și moșierimii a deschis larg porțile țării în fața armatelor hitleriste și a aruncat România în virelul războiului hitlerist de cotopire, datorită patrioților a fiicăruj cetățean era de a lupta cu toate forțele împotriva acestui război, deoarece războiul alături de Germania hitleristă era în totală contradicție cu interesele vitale ale poporului. Acest lucru a fost înțeleș de comuniști, de muncitori înaintați. De aceea, în fruntea mișcării patriotice, în fruntea luptei pentru eliberarea patriei de sub jugul cotoptorilor hitleristi a stat clasa muncitoare condusă de partidul său comunist.

Mareșe sint paginile de patriotism înscrise de clasa muncitoare, în frunte cu comuniștii, în cursul celui de-al doilea război mondial. Partidul Comunist Român a fost singurul partid politic care a acționat, în fruntea maselor, împotriva regimului fascist, împotriva războiului criminal antisovietic, pentru libertatea și independența țării noastre. Deși cea mai mare parte a cadrelor partidului se afla în temnițe, comuniștii au mobilizat și organizat poporul la lupta împotriva mașinii de război hitleriste și a dictaturii fasciste. Muncitorii cefeștișii din București, Timișoara, Arad, Simeria, Ploești, Brașov și alte localități făceau totul pentru a împiedica transportul trupelor și armamentului pe front. Pe liniile ferate principale, ca, de pildă, București—Constanța, cefeștișii au făcut să deraiere zeci de trenuri militare, cu muniții și soldații hitleristi. Trenuri întregi cu avioane I.A.R. au fost trimise înapoi de pe front, deoarece muncitorii patrioți le făcuseră inutilizabile. La Tirgoviteșe au fost aruncate în aer depozitele de muniții de la Arsenalul Armatei, iar în portul Giurgiu au fost distruse, în toamna anului 1942, tancuri petrolifere destinate Germaniei hitleriste.

Acțiunile patriotice s-au intensificat și mai mult în anii următori, cind fabrici și agregate întregi oare lucrau pentru nemți au fost scoase din funcțiune.

Insemnate acțiuni antifasciste au fost organizate de Partidul Comunist din România și în mediul sătesc. Țărani muncitori sabotau livrările forțate, menite să aprovizioneze mașina de război fascistă, ajutau pe cei care nu se supuneau la încorporare pe ostășii care părăseau frontul, ofe-

rindu-le hrană și adăpost. În unele localități, ca de pildă la Fetești-Constanța, în vara anului 1944 țărani au distrus cu topoarele baracamentele hitleristișii instalate în comună. La Curtici țărani au atacat trenuri cu cereale și alimente destinate Germaniei. Țărani maramureșeni au ajutat pe partizani, au refuzat să predea fasciștilor vitele și nu s-ardus să lucreze la fortificațiile plănuite de comandamentul hitlerist.

Un puternic ecou l-a stîrnit lupta comuniștilor și în rindurile intelectualilor persecutați pentru activitatea lor patriotică. În aprilie 1944, 69 de intelectuali, printre care dr. Petru Groza, C. I. Parhon și alții, membri ai Academiei Romine, profesori ai universităților din București, Iași și Cluj, și-au exprimat protestul față de politica fascistă și au cerut ieșirea României din războiul hitlerist.

Eroismul comuniștilor în lupta împotriva războiului antisovietic a constituit o marea școală patriotică pentru întreg poporul muncitor, sporind considerabil autoritatea și prestigiul Partidului Comunist. Nici schingiuirile, nici regimul de exterminare din închisori, nici plutoanele de execuție, nimic nu au putut abate pe comuniștii de la lupta revoluționară pusă în slujba poporului și a patriei. Nimic și nimeni nu a putut să fringă voința de luptă a acestor minunați fii ai poporului, și cîntecă încrederea lor în victoria clasei muncitoare, în triumful cauzei mărețe a socialismului.

Vor rămîne veșnic vii în memoria poporului muncitor din țara noastră Ilie Pintilie, Bela Brainer, Petre Gheorghie, Filimon Sirbu, Pompiliu Ștefu, Elena Sirbu, Bernath Andrei, Lazăr Grünberg, Oezko Terezia, Constantin David și mulți alți eroi comuniști care au înscris cu prețul vieții lor pagini de neasemuit eroism în istoria luptei poporului român pentru libertate și socialism.

În ciuda condițiilor neobișnuit de grele, comuniștii au pregătit poporul pentru marea bătălie patriotică de la 23 August 1944. La București, Plocești, Constanța, Timișoara, Turnu Severin și alte localități au fost organizate formațiuni de luptă patriotică înarmate; în munții Carășului, Bucegilor, Vrancei, în Oltenia, în Delta Dunării, în regiunea Maramureșului și Sucevei au fost organizate detașamente de partizani.

În condițiile loviturilor nimicitoare date trupelor hitleriste și ale înaintării victorioase a Armatei Sovietice eliberatoare pe teritoriul țării noastre, în seara zilei de 23 August 1944, sub conducerea P.C.R., formațiile de luptă patriotică împreună cu ofițeri și generali patrioți din armată au arestat guvernul fascist antonescian, au ocupat principalele instituții publice, au impresurat și dezarmat unitățile hitleriste, curățind apoi complet capitala de hitleristi.

Armata romină a luptat cot la cot cu armata sovietică pînă la completa înfrîngere a Germaniei hitleriste. Conștiința faptului că luptă pentru o cauză dreaptă, cauza eliberării patriei de sub jugul fascist, a constituit izvorul unor minunate fapte de eroism săvîrșite de pandurii diviziei „Tudor Vladimirescu” și de ostașii celorlalte divizii rominești. În focul luptelor au căzut eroic Eftimie Croitoru, tinerii uteciști Constantin Godeanu, Petru Iosif și alții.

Poporul muncitor a trimis pe frontul antihitlerist 355.389 oameni care au luptat umăr la umăr cu glorioșii ostași sovietici timp de 260 zile. Armata romină a pătruns peste 1.000 km în dispozitivul inamic, a străbătut 12 mase muntoase, a forțat 12 cursuri mari de apă, a eliberat 3.831 localități, dintre care 53 de orașe, și a capturat 103.214 prizonieri de război. Aviatorii romini au executat 4.200 misiuni, lansind 1.350 tone bombe asupra inamicului, distrugind 68 de tancuri, 526 autovehicule, 92 tunuri, 7 aerodroame și creind condiții pentru capturarea a 220 avioane. Unitățile de marină rominești au capturat 430 vase și au sculundat 60 de vase inamice.

Toate acestea vorbesc despre înflăcăratul patriotism de care erau însufleșiți muncitorii, țărani muncitori, ostașii noștri în luptele pentru eliberarea patriei și zdrobirea pînă la capăt a hitlerismului.

Istoria, faptele arată că interesele patriei nu sint nicidecum străine clasei muncitoare, dar că ea privește această problemă din punctul de vedere al luptei sale de clasă pentru socialism, ca o problemă subordonată revoluției proletare și nu din punctul de vedere al frazelor patriotarde burgheze. Lupta revoluționară a proletariatului împotriva robiei capitaliste, lupta împotriva statului burghez, apărător al intereselor exploatare, este cu adevărat o luptă patriotică.

IV.

Prin desfășurarea victorioasă a revoluției populare s-a creat în țara noastră un mediu politic, social și cultural nou, socialist. Puterea de stat aparține oamenilor muncii strîns uniți în jurul clasei muncitoare și al avangării sale marxist-leniniste — Partidul Muncitoresc Român. Înăpăturarea politică de industrializare socialistă a țării prin dezvoltarea industriei grele cu pivotul ei, industria constructoare de mașini, a imprimat procesului dezvoltării întregii economii naționale caracteristica mersului pe un drum mereu ascendent prin creșterea impetuoasă a forțelor de producție. Aceasta aduce cu sine zi de zi schimbări în înfățișarea regiunii țării, face să sporească necontenit avuția materială a poporului nostru. Pe temeiul succeselor politice de industrializare socialistă, statul democrat-popular a trecut la crearea unei puternice baze tehnico-materiale în agricultură. Țărani muncitori dispun astăzi de mașini și unelte la care nici nu visau în trecut: tractoare moderne, combine și numeroase mașini pentru însămînțat, pentru întreținerea culturilor și pentru recoltare. Tehnica modernă, tehnica electricității cîștigă mereu mai mult teren în viața satelor. Peste 71 la sută din suprafața arabilă și peste 70 la sută din totalul gospodăriilor țărănești sint în sectorul socialist.

S-a schimbat structura de clasă a societății din țara noastră. Moșierimea și marea burghezie industrială, comercială și financiară au fost lichidate. Clasa muncitoare este clasă conducătoare în stat și stăpînă, împreună cu întregul popor muncitor, pe mijloacele de producție. La sate se desfășoară procesul revoluționar de formare a unei țărâni noi, cooperatist-colectiviste.

Cea mai mare parte a vechii intelectualități s-a alăturat poporului muncitor; în același timp se formează o nouă intelectualitate, din rindurile muncitorilor și țărănilor muncitori. Știința, arta, cultura au devenit un bun al poporului. Ideologia dominantă în țara noastră este ideologia socialistă. O mare realizare a puterii populare este făurirea unității frățești între oamenii muncii romini și cei aparținînd minorităților naționale pe baza rezolvării marxist-leniniste a problemei naționale. Sprijinindu-se pe succesele obținute în construcția socialistă la orașe și sate în martie 1959 statul democrat-popular a trecut la desființarea oricăror forme de exploatare a omului de către om în agricultură. Aceasta nu înseamnă că nu mai sint în țară elemente ostile socialismului, care încearcă să se opună luptei poporului muncitor pentru construirea socialismului. Dar forța de neînvinc a celor ce muncesc, strîns uniți în jurul partidului și guvernului, forța statului nostru democrat-popular zdrobește fără șovăire orice încercare a dușmanului de clasă de a frina mersul poporului pe calea socialismului. Lupta de clasă este o lege a dezvoltării societății noastre spre socialism.

Sub conducerea partidului marxist-leninist, oamenii muncii și-au făurit o patrie nouă, socialistă, Republica Populară Romină. Acest fapt istoric a determinat transformări adînci în conștiința muncitorilor, a țărănilor muncitori, în conștiința celei mai bune părți a intelectualității. Vorbind despre procesul care s-a produs în conștiința oamenilor muncii din țara noastră, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej spunea: „După ce proletariatul a luat în mîinile sale puterea politică și a proclamat Republica Populară Romină, dragostea de patrie a oamenilor muncii a căpătat un sens mai profund și un continut mai bogat”.

Dragostea și devotamentul fără margini față de poporul muncitor și față de lupta lui plină de abnegație și eroism pentru făurirea patriei socialiste, în care nu există exploatarea omului de către om, nu există asuprirea față de naționalități, nici tendința de a cotopti și subjugă alte popoare — în aceasta se exprimă patriotismul socialist. El constă în hotărîrea nestrămătată a fiicăruj om al muncii, dusă pînă la sacrificiul vieții, pentru apărarea socialismului în fața oricărui dușman intern sau extern. Patriotismul socialist constă, în același timp, în sentimentul de dragoste frățească și în colaborarea tovrărească cu toate popoarele care construiesc socialismul, constă în solidaritatea frățească cu masele populare din țările capitaliste, care luptă pentru democrație și socialism.

Patriotismul socialist a apărut pentru prima oară în istorie sub forma marelui patriotism sovietic. El s-a manifestat în devotamentul nemărginit al oamenilor sovietici pentru apărarea statului lor, s-a manifestat în luptele popoarelor sovietice conduse de P.C.U.S. pentru zdrobirea intervențiștilor imperialiști și a gardiștilor albi, pentru construirea orînduirii socialiste, pentru întărirea patriei sovietice. În cursul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, patriotismul sovietic s-a manifestat ca o forță uriașă în eroismul legendar al poporului sovietic și al glorioaselor sale armate, care au nimicit hoardele fasciste. Cu aceeași abnegație și eroism, izvorite din dragoste adincă pentru patria socialistă, luptă acum oamenii sovietici în vederea îndeplinirii grandioaselor sarcini puse de P.C.U.S. în scopul construirii desfășurate a comunismului.

Patriotismul sovietic constituie un exemplu însuflețitor pentru oamenii muncii din toate țările și îndeosebi pentru masele populare din țările care construiesc socialismul.

Patriotismul socialist se formează și se dezvoltă în conștiința oamenilor în luptele de clasă pentru victoria deplină a orînduirii socialiste; el se dezvoltă pe baza preluării și ridicării pe o treaptă superioară a celor mai bune și mai înălțătoare tradiții de luptă ale poporului, pentru eliberarea sa socială și națională.

Partidul Muncitoresc Român cultivă în rindurile oamenilor muncii sentimentul mîndriei patriotice față de luptele seculare ale poporului — ale iobagilor, răzeșilor, lucrătorilor, proletarilor care au luptat cu eroism pentru libertatea și progresul patriei; partidul cultivă, de asemenea, admirația față de mareașle figuri de conducători care au stat în fruntea poporului, figurile luminoase ale luptătorilor revoluționari, ale eroilor clasei muncitoare; el cultivă mîndria pentru valorile artistice și culturale progresiste create de scriitori, artiști și oameni de știință, mîndria pentru contribuția pe care a adus-o poporul nostru la tezaurul culturii mondiale.

Patriotismul socialist își găsește, de asemenea, expresia în munca eroică pentru obținerea succeselor mărețe în opera de făurire a Romîniei socialiste. Acest lucru constă în primul rînd în faptele concrete, în activitatea de zi cu zi a maselor populare îndreptată spre înflorirea țării, spre progresul ei, pentru înfăptuirea politicii Partidului Muncitoresc Român de construire a socialismului.

Dragostea oamenilor muncii față de patria noastră nouă se contopește în mod indisolubil cu dragostea față de partidul clasei muncitoare, care este inspiratorul, organizatorul și conducătorul luptei poporului pentru socialism. Oamenii muncii s-au convins prin propria lor experiență că politica partidului corespunde intereselor fundamentale ale poporului, corespunde mersului dezvoltării societății, corespunde cu cerințele progresului țării. Ea este o politică profund patriotică.

O formă concretă de manifestare a patriotismului oamenilor muncii în cursul înfăptuirii politicii partidului este întrecerea socialistă. În cadrul întrecerii socialiste s-au născut inițiative importante ale muncitorilor, care duc la îndeplinirea și depășirea sarcinilor economice ale întreprinderilor, la creșterea producției și productivității muncii și la reducerea prețului de cost. Însufleții de hotărîrea de a ridica patria noastră pe culmi tot mai înalte ale progresului, muncitorii, inginerii și tehnicienii și-au depășit în cursul anului 1959 propriul lor angajament de a da un miliard de lei economii, ridicind valoarea economiilor la aproape un miliard și jumătate.

Mareșea patriotismului clasei noastre muncitoare este foarte expresiv cuprinsă în următoarele cuvinte, rostite de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la a XV-a aniversare a eliberării țării de sub jugul fascist: „Este meritul istoric al clasei muncitoare de a se fi dovedit promotorul consecvent al politicii de industrializare și transformare socialistă a țării, de a fi înfruntat cu abnegație lipsurile și greutatea începutului, de a fi dat întregului popor un înalt exemplu de eroism, de credință nestrămătată în partid, în cauza socialismului. Clasa muncitoare s-a dovedit demnă de glorioasele ei tradiții revoluționare și își îndeplinește cu succes misiunea ei de clasă conducătoare a societății și statului nostru, a operei de construire a socialismului”.

Dorind să aibă o patrie tot mai bogată, mai frumoasă și mai puternică, tineretul țării noastre luptă cu nestăvilit elan patriotic pentru înflorirea Republicii Populare Romine. El răspunde cu însuflețire chemării partidului și guvernului de a munci pe marile șantiere ale construcției socialiste.

Simțămîntul nobil al dragostei pentru patria noastră nouă însuflețește pe țărani muncitori în activitatea lor de zi cu zi pentru sporirea neîncetată a producției cerealiere, a producției de plante tehnico-industriale și a șeptelului țării. Conștiința că bunăstarea lor proprie, ca și a poporului întreg, poate crește numai prin unirea în gospodăriile agricole colective și în întovărășiri, înțelegerea tot mai adincă a faptului că pe această cale arătată de Partidul Muncitoresc Român țărani muncitori pot contribui mai bine la înflorirea patriei noi, fac ca un număr mereu mai mare de țărani muncitori să treacă pe baza liberului consimțămînt la cultivarea în comun a pămîntului. A devenit o chestiune de onoare pentru țărani muncitori participarea din toate puterile și pe toate căile la întărirea regimului democrat-popular, la construirea orînduirii socialiste. Aceasta se reflectă nu numai în întrecerile socialiste și patriotice, dar și în participarea tot mai activă a maselor muncitoare de la sate la rezolvarea treburilor de stat și obștești, la apărarea și dezvoltarea proprietății socialiste. La demascarea și zdrobirea uneltirilor dușmanilor socialismului.

Însufleții de dragoste de patrie sint și intelectuali legați de popor, care muncesc cu sîrg pentru lichidarea ignoranței, obscurantismului și misticismului moștenite de la regimurile trecute, creează opere de valoare, punindu-și întreaga lor capacitate în slujba construirii socialismului.

Patriotismul socialist al oamenilor muncii se manifestă nu numai în crearea de bunuri materiale și spirituale, ci și

în apărarea avutului obștesc. Dezvoltarea și întărirea socialismului la orașe și sate, creșterea bunăstării materiale și culturale a poporului nostru, înflorirea țării au loc în condițiile luptei de clasă împotriva dușmanilor socialismului. Elementele active din fostele grupări ale claselor exploataatoare (legionari, maniști, liberali etc.) nu numai că lansează calomnii și minciuni în legătură cu gospodăriile agricole colective, dar urmăresc să împiedice dezvoltarea economiei noastre socialiste și să lovească în proprietatea socialistă, temelia orînduirii democrat-populare, prin organizarea de furturi din avutul obștesc, delapidări și deteriorări. Atentatele la proprietatea socialistă și încercările de a frîna dezvoltarea economiei socialiste au un caracter contrarevoluționar deoarece prejudicierea, jaful și risipirea bunurilor obștești înseamnă un atac la adresa avuției întregului popor muncitor. De aceea, lupta necrutătoare împotriva furturilor, delapidărilor, fraudelor etc. este o chestiune de clasă, o chestiune profund patriotică de apărare a patriei socialiste, a orînduirii socialiste. Dușmanii trebuie demascați pe loc, în public, trebuie creată o opinie de masă împotriva lui, trebuie ca cei ce muncesc să riposteze cu toată forța caracteristică oamenilor muncii.

De un înalt patriotism sînt însuflețiți oamenii muncii, care pășesc ca ochii din cap avutul obștesc, care luptă cu prețul vieții lor spre a salva avutul obștesc de la distrugere în cazuri de intemperii sau în alte împrejurări neprielnice.

Pătrunși de adîncă și pilduitoare dragoste față de patria noastră socialistă sînt și militarii forțelor noastre armate. Soldații, sergenții, ofițerii s-au legat prin jurămînt sînt în fața poporului să nu-și precupețească forțele și viața cînd este vorba de apărarea drepturilor și libertăților poporului, cînd este vorba de a-și apăra patria iubită, Republica Populară Romînă. În luptele cu dușmanii poporului muncitor, ostașii țării au dat dovezi neperitoare de eroism și de vitejie. Numeroși soldați, sergenți și ofițeri din trupele de grăniceri, din trupele de securitate și de miliție au fost distinși cu ordine și medalii în semn de recunoștință și cinstire pentru faptele lor de înalt și măreț patriotism. Unii din ostașii țării au căzut eroic în luptă cu dușmanii patriei, și-au jertfit viața spre a apăra bunăstarea și fericirea oamenilor muncii, mărețele lor cuceriri revoluționare. Numele lor sînt înscrise în cartea de aur a patriei și în inima poporului nostru, alături de numele nemuritorilor eroi anti-fașciști.

Așadar, în manifestarea sa concretă, patriotismul socialist este un adevărat izvor de înfăptuire mărețe pentru înflorirea patriei și ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor, izvor de fapte de eroism în muncă și în luptă cu dușmanii dinăuntru sau din afară.

V.

Fiind profund internaționalist, prin esența sa, patriotismul socialist constituie o minunăție cale de întărire a unității și frăției poporului romîn cu minoritățile naționale. Respingînd naționalismul orice formă de manifestare a acestuia, patriotismul socialist se îmbină armonios cu internaționalismul proletar, cu solidaritatea frățească între toți oamenii muncii în lupta lor pentru libertate și o viață mai bună.

Călăuzit de nobilul principiu al internaționalismului proletar, partidul nostru a condus lupta poporului pentru lichidarea rușinoasei politici de asigurire națională promovată în trecut de clasele exploataatoare. În Republica Populară Romînă problema națională a fost rezolvată pe baza învățăturii marxist-leniniste, asigurîndu-se deplina egalitate în drepturi a minorităților naționale cu poporul romîn, fapt care își găsește consfințirea și în Constituția țării. Politica națională leninistă a partidului și statului nostru este prețuită și îmbrățișată de întregul popor muncitor. Republica Populară Romînă este patria comună a tuturor celor care muncesc fără deosebire de naționalitate. În lupta pentru făurirea orînduirii socialiste, a patriei socialiste se întărește necontenit unitatea moral-politică a întregului popor, unitatea și frăția dintre oamenii muncii romîni și de altă naționalitate. Aceeași abnegație și dragoste, același eroism înălțor însuflețesc pe oamenii muncii de orice naționalitate în marea luptă pentru înfăptuirea construcției socialiste în țara noastră.

Internaționalismul proletar, pornind de la recunoașterea deplină a egalității tuturor popoarelor, mari sau mici, este ideologia frăției între muncitorii din toate țările, care se unesc în lupta lor împotriva capitalismului, pentru construirea societății noi, socialiste. Constituind baza ideologică a unității mișcării muncitorești din toate țările, internaționalismul proletar exprimă comunitatea intereselor vitale, a năzuințelor progresiste ale oamenilor muncii, solidaritatea de clasă a tuturor muncitorilor în lupta împotriva burgheziei, pentru comunism.

Marx și Engels au arătat că lupta clasei muncitoare poate fi încununată de succes numai dacă este asigurată unitatea rîndurilor ei, dacă muncitorii din toate țările sînt solidari în acțiunile lor, se sprijină unii pe alții în lupta pentru transformarea revoluționară a societății. Sintetizînd solidaritatea internațională a muncitorilor, Marx și Engels au lansat cunoscuta și nepieritoare chemare „Proletari din toate țările, uniți-vă!” care este înscrisă pe steagul atotbiruitor al clasei muncitoare din întreaga lume de mai bine de o sută de ani.

Fundamentînd în mod științific internaționalismul proletar, Marx, Engels și Lenin au condamnat cu vehemență orice manifestare a „mărginirii naționale”, ca fiind incompatibilă cu caracterul internațional al mișcării muncitorești. Solidaritatea internațională a muncitorilor din toate țările și de toate naționalitățile nu se opune adevăratelor interese naționale, ci se îmbină cu ele. Lupta proletariului dintr-o anumită țară este organic legată de lupta clasei muncitoare din celelalte țări. Interesele comune de clasă unesc pe oamenii muncii în lupta împotriva burgheziei din toate țările.

Rolul ideilor internaționalismului proletar a crescut și mai mult o dată cu formarea marii familii a țărilor socialiste. Crearea și consolidarea orînduirii democrat-populare într-o serie de țări din Europa și Asia și formarea sistemului socialist mondial, în fruntea căruia se găsește Uniunea Sovietică, constituie elementul esențial ce caracterizează epoca contemporană. În noile condiții istorice, internaționalismul proletar nu se exprimă numai prin întărirea solidarității detașamentelor naționale ale mișcării muncitorești mondiale, ci și prin faptul că principiile sale se află la baza relațiilor dintre țările care formează comunitatea statelor socialiste.

În actuala etapă istorică, atitudinea față de lagărul socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, față de sarcina întăririi continue a unității acestui lagăr este un criteriu al internaționalismului proletar. Experiența istorică demonstrează că existența lagărului socialist și unitatea de nezdruccinat a țărilor care fac parte din acest lagăr constituie chezașa principală a construirii cu succes a socialismului, garanția principală a independenței de stat și a

suveranității țărilor socialiste, garanția principală împotriva unelților cercurilor imperialiste agresive, care vor să pună la cale un nou război mondial. Conștiința de marile răspunderi față de soarta popoarelor proprii, cit și față de frații lor din țările capitaliste, oamenii muncii din țările socialiste, în frunte cu comunistii, consideră continua întărire a unității lagărului socialist ca pe o obligație internaționalistă de căpetenie. Ei sînt conștienți de faptul că dragostea față de patria socialistă înseamnă înfăptuirea construcției socialiste și apărarea ei împotriva unelților agresive ale forțelor imperialiste, iar aceasta se realizează în condițiile istorice ale epocii noastre nu prin efortul individual al unui sau aluia dintre statele socialiste, ci prin unitatea tuturor țărilor socialiste, sprijinite activ de mișcarea muncitorească revoluționară din țările capitaliste.

În raportul prezentat la Congresul al XXI-lea extraordinar al P.C.U.S., tovarășul N. S. Hrușciiov sublinia: „Nu ne-am situat și ne situăm pe poziția că nu este permis să ne izolăm în „compartimente” naționale și să ne închidem fiecare în găoacea lui. Noi considerăm necesară creșterea prin toate mijloacele a puterii lagărului socialist, întărirea continuă a unității mișcării comuniste internaționale în conformitate cu principiile adoptate de toate partidele frățești în Declarația de la Moscova. Grijă pentru coeziunea și trăinicia rîndurilor noastre este cea mai înaltă datorie internaționalistă a fiecărui partid comunist și muncitoresc. Succesul cauzei naționale a clasei muncitoare nu poate fi conceput fără solidaritatea internațională a tuturor detașamentelor sale”.

Țările socialiste își bazează relațiile reciproce pe principiile egalității depline în drepturi, ale respectării independenței și suveranității naționale, ale neamestecului în treburile interne ale altora. Ceea ce caracterizează relațiile dintre țările socialiste este ajutorul reciproc frățesc. Datorită intr-ajutorării dintre țările socialiste frățești, îndeosebi datorită ajutorului internaționalist acordat celorlalte țări socialiste de cel mai înaintat și mai puternic dintre statele socialiste — Uniunea Sovietică — țările socialiste cunosc în dezvoltarea lor un avînt economic general. Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej arăta: „Deși țările socialiste au pornit în construirea noii orînduirii de la niveluri economice diferite, relațiile frățești de colaborare dintre ele, ajutorul reciproc tovarășesc, cooperarea și diviziunea internațională socialistă a muncii le dau putința să se dezvolte în ritm accelerat, încît cele rămase în urmă din punct de vedere economic să le ajungă pe cele mai avansate, care nici ele nu vor sta pe loc și să pășesc toate împreună în comunism”.

Poporul nostru, ca și popoarele celorlalte țări socialiste, care știu din propria lor experiență cit de prețios și de necesar este ajutorul Uniunii Sovietice, acordă o înaltă prețuire politicii internaționaliste a U.R.S.S., ajutorului ei frățesc și multilateral.

Subliniînd rolul de frunte al Uniunii Sovietice, al P.C.U.S. ca fiind centrul mișcării muncitorești internaționale, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a spus: „Împreună cu celelalte partide comuniste și muncitorești, noi considerăm că rolul U.R.S.S. în fruntea lagărului socialist este rezultatul firesc al unui proces istoric și constituie un factor esențial al unității țărilor socialiste, al coeziunii mișcării comuniste internaționale, în interesul cauzei păcii și socialismului”.

Conștiința că socialismul este puternic, de neînving prin puterica unitate și solidaritate a țărilor lagărului socialist, conștiința că prin această unitate însuși progresul spre socialism al patriei noastre este incomparabil mai ușor și mai rapid face să trăiască viu în inimile milioanele de oameni ai muncii din țara noastră mărețul sentiment al internaționalismului proletar. Acest sentiment dă mai multă forță poporului nostru în activitatea lui practică, îi dă tărie în luptă și îl îndeamnă spre o activitate practică constructivă tot mai intensă.

Internaționalismul proletar este un factor care întărește, dezvoltă patriotismul socialist al oamenilor muncii. Nu poți fi patriot fără să fii internaționalist. Cel ce ignoră internaționalismul proletar, închizîndu-se în găoacea sa proprie, nu este de fapt patriot, ci un naționalist, un șovin. Cel ce rează dragostea de patrie, de popor, lupta lui pentru socialism, este un cosmopolit. Or, alți naționalismul cit și cosmopolitismul sînt străine comunistilor, oamenilor muncii.

Naționalismul și cosmopolitismul sînt arme otrăvite ale ideologiei burgheze, îndreptate spre slăbirea capacității de luptă a proletariatului, spre dezbinarea clasei muncitoare. Naționalismul și șovinismul înseamnă exclusivism național, ură față de alte naționalități, aspirarea unui popor de către alt popor, negarea egalității în drepturi a popoarelor mari și mici. Ideologia naționalistă, șovină, promovată de clasele exploataatoare încearcă să prezinte interesele acestor clase ca și cum ar fi interesele întregului popor, camuflînd această prin diverse teorii despre „unitatea națională” și „separatism național”. Caracterul de otrăvă ideologică al acestor teorii diversioniste stă în faptul că ele duc la negarea luptei de clasă și la înlocuirea ei cu vrajă națională care slăbește unitatea oamenilor muncii, abate popoarele de la lupta împotriva dușmanilor socialismului.

Cercurile imperialiste folosesc naționalismul ca un mijloc important pentru pervertirea conștiinței maselor și pregătirea ideologică a unui nou război mondial. Acest fapt este demonstrat încă și încă o dată de provocările fasciste, antisemite, revanșarde din Republica Federală Germană care s-au produs cu asentimentul și obăduirea cercurilor guvernante de la Bonn.

Cosmopolitismul, nihilismul național, constituie reversul naționalismului. Cosmopolitismul înseamnă dispreț față de tradițiile, limba și cultura poporului, negarea capacității creatoare a poporului.

Cu dispreț caracteristic claselor exploataatoare față de popor, Titu Maiorescu, apărător fidel al intereselor moșierimii și burgheziei, într-un articol cu privire la unele principii de estetică spunea că patriotismul nu are ce căuta în artă, întrucît nu este un sentiment capabil să dea naștere unor emoții estetice. Trebuie observat că atunci cînd Maiorescu își debita teza sa cosmopolită cultura rominească avea arta patriotică a generației pașoptiste și pe aceea a lui Eminescu, Creangă, Caragiale, Coșbuc etc. Maiorescu ignora în mod voit nu numai minunatele pinze cu teme patriotice, revoluționare, ale lui Rosenthal, Aman, Iscovescu, dar și pe cele ale marelui nostru Grigorescu, care a înfățișat eroismul neperitor al soldaților romîni în luptele de la Plevna, ignora patriotismul lui V. Babeș și al altor oameni de știință.

Adepții cosmopolitismului slujesc interesele cercurilor imperialiste agresive. Ei urmăresc să toacească sentimentele patriotice ale oamenilor muncii, susțin că noțiunea de patrie este învechită, că patriotismul ar împiedica progresul și, ca atare, pentru a asigura progresul social — bineînțeles sub egida cercurilor imperialiste agresive — popoarele ar trebui să renunțe la suveranitate și independența națională. Cercurile agresive imperialiste s-au folosit de ideologia cosmopolită pentru a înșela popoarele atunci cînd au creat pactul agresiv al Atlanticului de Nord, ele folosesc astăzi ideologia cosmopolită pentru a-și camufla manevrele reacționare-agresive de „integrare europeană”. Este știut că trădătorul Guy Mollet susține în cor cu burghezia monopolistă franceză că algerienii și alte popoare trebuie să renunțe la cucerirea independenței și suveranității naționale.

Căuflînd să submineze unitatea tot mai puternică a mișcării muncitorești internaționale, unitatea de nezdruccinat a partidelor comuniste și muncitorești, să scoată masele muncitoare de sub influența ideilor atotbiruitoare ale marxism-leninismului, ideologii imperialismului lansează tot felul de teorii ca aceea a „comunismului național”. Scopul acestor teorii îl constituie dezbinarea țărilor socialiste, în special ruperea țărilor de democrație populară de U.R.S.S., scindarea lagărului socialist, scindarea și fărîmîntarea mișcării muncitorești internaționale pe criterii naționale, negarea internaționalismului proletar, negarea a tot ceea ce este comun și universal valabil în experiența de luptă revoluționară a mișcării muncitorești internaționale.

Adepții teoriei „comunismului național” se prezintă pe ei înșiși ca „adevărați patrioți”, „adevărați apărători ai intereselor naționale”. Tocmai sub lozincă comunismului național a acționat în Ungaria grupul criminal al trădătorului Imre Nagy, care a pus mai presus de interesele poporului muncitor maghiar, ale orînduirii socialiste din R. P. Ungară și ale mișcării muncitorești internaționale interesele naționaliste ale reacțiunii interne, ale claselor exploataatoare. Contrarevoluția din Ungaria a demonstrat cit se poate de limpede scopurile mîrșave urmărite de cercurile imperialiste prin lansarea teoriei „comunismului național”. De altfel, trebuie subliniat că termenul de „comunism național” este un nonsens din punct de vedere logic, întrucît comunismul este prin definiție, prin esența sa internaționalist și nici nu poate fi conceput altfel.

Prin urmare, „comunismul național” nu se poate numi în nici un caz patriotism. Patriotismul adevărat, consecvent pînă la capăt, este strîns îmbinat cu internaționalismul proletar. Un adevărat patriot nu rupe interesele patriei sale de interesele țărilor socialiste. Dragostea și respectul față de patria și poporul din care faci parte trebuie să se îmbine în mod armonios cu dragostea și respectul pentru toate țările socialiste, pentru toate popoarele lumii, care luptă împotriva exploatării și asupririi, pentru fericire și libertate.

Adevărații patrioți sînt tocmai aceia care apără interesele naționale ale poporului nu pe calea izolării naționale, în afara țărilor lagărului socialist, ci în cadrul mișcării muncitorești internaționale, în unire de nedesfăcut cu țările lagărului socialist, pe calea internaționalismului proletar.

Cu prilejul consfățuirii de la Moscova din noiembrie 1957, stringînd și întărind și mai mult unitatea lor frățească pe baza principiului marxist-leninist al internaționalismului proletar, partidele comuniste și muncitorești au dat încă o dată riposta cuvenită încercărilor cercurilor imperialiste și ale apologetilor lor de a submina mișcarea muncitorească internațională. Coeziunea și prietenia țărilor lagărului socialist reprezintă o forță atît de mare, încît nimeni și nici odată nu o va putea învinge.

Păstrînd puritatea învățăturii marxist-leniniste și întărind vigilența ideologică împotriva oricăror influențe ale ideologiei burgheze, comunistii duc o luptă necrutătoare împotriva manifestărilor naționalismului burghez, a egoismului național și a cosmopolitismului, educînd pe toți oamenii muncii în spiritul dragostei față de patria socialistă, în spiritul internaționalismului proletar. Patriotismul socialist și internaționalismul proletar sînt de nedespărțit.

VI.

Deși are puternice premise materiale și spirituale, conștiința socialistă, conștiința patriotică și internaționalistă a oamenilor nu se formează spontan, ci este rezultatul activității educative, conștiente. Partidul Muncitoresc Romîn și statul democrat-popular au desfășurat și desfășoară o activitate bogată de educare a maselor populare în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar.

În 1957, Partidul Muncitoresc Romîn a luat măsuri în vederea unei tot mai largi popularizări sistemate în presă, prin învățămîntul de partid și de stat, în artă și literatură, a marilor succese obținute de oamenii muncii sub conducerea partidului, a poporului ca factor hotărîtor în făurirea istoriei, a luptei forțelor patriotice conduse de partid pentru răsturnarea jugului fascist și instaurarea regimului democrat-popular. A luat o mai mare amploare munca de educare a oamenilor muncii în spiritul mindriei față de trecutul de luptă al poporului și partidului nostru pentru libertate și independență, pentru cultivarea dragostei față de marile realizări obținute în opera de construire a socialismului, abnegației și hotărîrii de a apăra ca lumina ochilor cuceririle revoluționare ale poporului, de a înfrînge orice greutăți atunci cînd o cer interesele patriei și socialismului.

Un rol important în activitatea de educare patriotică a oamenilor muncii îl are popularizarea tezaurului cultural, a contribuției culturii noastre naționale la tezaurul culturii universale; trebuie făcute tot mai larg cunoscute tradițiile progresiste ale științei, artei și literaturii rominești.

Partidul și guvernul au încredințat cadrelor didactice sarcina de onoare și în același timp de mare răspundere de a cultiva la copii și tineret nobilele și înălțătoarele sentimente patriotice și internaționaliste. Să înarmăm pe tinerii fi ai patriei noastre cu puterea științei, să aprindem în sufletul fiecărui tînar mindria de stăpîn al bogățiilor țării și rivna de a le pune în slujba fericirii poporului — iată una din marile chemări ale cadrelor noastre didactice.

Educația patriotică a poporului nu este nicicînd o chestiune de conjunctură, iar sarcinile ei privesc toate generațiile, de la copilul care abia deschide ochii și pînă la omul căruia vremea i-a albit părul.

Educarea maselor populare în spiritul patriotismului socialist nu se poate despărți de lupta activă și permanentă împotriva naționalismului, șovinismului, revizionismului și cosmopolitismului prin care dușmanii socialismului încearcă să deformeze sentimentele patriotice ale poporului.

Poporul nostru are cu ce se mindri. Cîndva, străinii, chiar dacă ne erau prieteni, știau foarte puțin despre Romînii. În acest puțin se cuprindea și informația că patria noastră este țara cu cel mai mare procent de analfabeți, de oameni bolnavi de pelagră, cu o cumplită exploatare burghezo-moșierească, cu o monarhie lăcomă și stupidă. Astăzi e cunoscută departe peste hotarele ei ca patria lui Mihail Eminescu și a lui I. L. Caragiale, a lui Mihail Sadoveanu și a lui C. I. Parhon, țara în care oamenii construiesc hidrocentrale și descoperă noi surse de petrol, cîntă unele din cele mai splendide cîntece și au unele din cele mai frumoase jocuri populare, țara în care, sub conducerea partidului comunistilor, se construiește o viață nouă, socialistă. De aceea, patria noastră este îndrăgită de toți cei ce încep a o cunoaște, iar poporul romîn — harnicul, talentatul și eroicul nostru popor — este stimat și apreciat de toate popoarele.

P. LUCACIU

Nota redacției: Gazeta noastră a publicat deseori materiale despre metodele și mijloacele care stau la îndemîna cadrelor didactice în vederea educării patriotice și internaționaliste a elevilor. Invităm pe cititorii noștri să reia acele materiale ca pe un adaus la rîndurile de față.

TELEFONUL DIDACTIC

Nu de mult, școlile au fost înzestrate cu aparate telefonice didactice, produse de întreprinderea de material didactic. Aceste aparate se folosesc la lecțiile de fizică, în scopul demonstrării principiului de funcționare al unui post telefonic normal.

Telefonul didactic este construit pe principiul telefonului cu baterie locală (B-L), utilizat și astăzi în instalațiile rurale și în telecomunicațiile C.F.R. Diferența față de aparatul telefonic cu baterie centrală (BC) constă în aceea că la primele alimentarea cu energie electrică se realizează printr-o sursă de curent (baterie uscată sau umedă), conectată la fiecare aparat, în timp ce la ultimele, alimentarea se realizează dintr-o sursă (baterie de acumulatori, dinam, grup generator etc.) situată în centrala telefonică, legătura cu posturile făcându-se chiar prin linia telefonică.

Aparatul se compune, ca orice telefon, din trei circuite distincte: circuitul microfonului, circuitul receptorului și circuitul de apel. Elementele celor trei circuite sunt montate pe un panou frontal, fiind legate între ele prin conductori colorați în roșu pentru circuitul microfonului, în albastru pentru circuitul receptorului, în galben pentru circuitul de apel. Panoul frontal, vopsit în gri, este montat pe un postament de lemn vopsit în negru, fiind prevăzut în spate cu o casetă în care se păstrează bateria de alimentare, receptorul și conductorii de legătură între posturi. Pe capacul casetei este fixată schema de principiu.

Aspectul aparatului montat se poate vedea în figură. Microfonul (1) este montat într-o carcasă de masă plastică, iar receptorul (2) este așezat pe furcă (3). Se disting comutatorul (4), bobina de inducție (5) soneria (zumerul) de apel (6), parafușul (7), siguranțele fuzibile (8), butonul de apel (9) și bornele de legătură.

Microfonul este de tipul „cu cărbune”, având grăunțe de grafit situate între doi pereți metalici, dintre care unul constituie chiar membrana. Datorită vibrației membranei, când microfonul se găsește într-un cimp sonor, grăunțele de grafit stabilesc un contact mai mult sau mai puțin perfect, rezistența electrică variind în ritmul vibrațiilor acustice. Microfonul este capsulat, pentru a

se asigura etanșeitatea sa și independența față de factorii externi. Rezistența electrică statică este de aproximativ 300 ohmi. Banda de frecvență la care microfonul reacționează este cuprinsă aproximativ între 300 și 3.400 Hz, ceea ce este suficient pentru a se păstra inteligibilitatea vocii omești.

Receptorul este format dintr-o capsulă receptoare, montată pe un mâner de lemn, prevăzut cu un cârlig, ce se atâră de furcă. Capsula receptoare este compusă din două bobine cu miez de fier în fața cărora se află o membrană dintr-un aliaj cu proprietăți magnetice deosebite. La trecerea curentului prin bobine ia naștere un cimp magnetic ce atrage sau respinge, după caz, membrana. Dacă intensitatea curentului variază în ritmul vorbirii, membrana va vibra și ea în același ritm, creind un cimp sonor ce se transmite urechii prin aerul înconjurător.

Furca receptorului este din material plastic, având două limitatoare de cursă și o limbă ce acționează comutatorul. Prin atârșarea receptorului, sub greutatea acestuia, furca coboară până la poziția limită inferioară, acționând comutatorul.

Comutatorul este format din 5 lame elastice din alamă, izolate între ele, prevăzute cu contacte electrice. Cele două lame din stânga sunt montate în circuitul microfonului, iar cele 3 lame din dreapta, în circuitul receptorului și în cel de apel.

Bobina de inducție servește la ridicarea tensiunii semnalului microfonului, pentru a putea fi transmisă pe linie spre corespondent. Ea este formată dintr-o carcasă de lemn impregnat, cu miez de fier divizat (sub formă de sîrmă de oțel) pe care sunt bobinate două înfășurări: înfășurarea primară, din 500 spire, și înfășurarea secundară, din 4000 spire. Datorită variației curentului electric în circuitul primar (circuitul microfonului), se induce în secundară, o tensiune electrică capabilă să dea naștere, în circuitul receptorului, unui curent suficient pentru a fi transmis pe linie. Bobina funcționează ca un transformator ridicător de tensiune, cu circuit magnetic deschis.

Soneria (zumerul) de apel are rolul de a semnaliza momentul cînd unul din corespondenți dorește

să comunice cu celălalt. Ea este o sonerie obișnuită, funcționând la tensiunea de 4,5 V.

Parafușul are rolul de a proteja aparatul contra supraîncălzirilor provenite din descărcările atmosferice în lungul liniei telefonice. În acest caz se străpunge spațiul dintre dinții acestuia, producându-se un scurt circuit ce nu periclitează aparatul. Siguranțele fuzibile au rolul de a proteja aparatul contra supraîncălzirilor ce pot apărea pe linie din diferite cauze (atingeri cu linii de energie electrică, scurt-circuite etc.). În acest caz, firul subțire metalic din interiorul tubului de sticlă se topește, întrerupînd circuitul. În aparatul prezentat aici parafușul și siguranțele fuzibile au numai un rol demonstrativ, ele nefiind calibrate pe valorile normalizate de curenți și tensiuni admise.

Butonul de apel este un simplu întrerupător ce închide circuitul de apel, semnalizînd corespondentului momentul începerii convorbirii.

Aparatul funcționează în modul următor:

Se stabilește legătura bateriei electrice la cele două borne din stînga receptorului, la bornele din dreapta lui și a liniei de legătură între cele două posturi corespondente și la bornele din partea de sus a panoului. Furca fiind apăsată de greutatea receptorului, lamele din stînga ale comutatorului sînt depărtate (circuitul microfonului este întrerupt), iar dintre cele trei lame din dreapta, primele două sînt în atingere (circuitul de apel este închis), lama din extrema dreaptă fiind izolată (circuitul receptorului întrerupt).

La apăsarea butonului de apel, circuitul de apel se închide prin sursa de curent, comutator, linia de legătură și cele două sonerii — cea proprie și cea a corespondentului — montate în derivație una față de cealaltă. Prin ridicarea receptorului din furcă, la ambele posturi corespondente se stabilește contactul între cele două lame din stînga ale comutatorului și între cele două lame din extrema dreaptă (se închid circuitele microfonului și receptorului, iar circuitul de apel se întrerupe). Vorbindu-se în fața microfonului, vibrațiile sonore sînt transformate de acesta în variații ale curentului electric debitat de bateria de alimentare, circuitul închizîndu-se prin baterie, microfon, lamele din stînga ale comutatorului și circuitul primar al bobinei de inducție. În circuitul secundar se induce o tensiune mărită, avînd aceeași lege de variație cu cea a curentului primar, tensiune ce debitează un curent de aceeași formă în circuitul receptorului. Acest circuit cuprinde: înfășurarea secundară a bobinei, receptorul propriu, lamele din extrema dreaptă ale comutatorului, linia de alimentare și elementele analoge de la postul corespondent.

În cele două receptoare, conectate în serie prin intermediul liniei de alimentare, va circula curentul amintit, provocînd vibrații ale membranelor în ritmul vorbirii, vibrații ce se transmit aerului înconjurător, permițînd ascultarea convorbirii.

Intrucît curentul de apel este mult mai mare decît cel din timpul convorbirii, nu este indicat a se folosi timp îndelungat apelul, pentru ca bateria de alimentare să nu se descarce. De asemenea, din același motiv se va urmări să nu fie scurtcircuitată linia de legătură între posturi.

Din descrierea făcută rezultă că telefonul didactic permite elevilor înțelegerea și urmărirea fenomenelor ce au loc într-un post telefonic normal.

BIBLIOGRAFIE

În atenția cadrelor didactice și a activiștilor organizației de pionieri:

A apărut „CRAVATA ROȘIE” nr. 2—1960.

În cuprins:

- „Concursul Istetiilor” — inițiat de revistă în scopul sprijinirii procesului de învățămînt. Premiul: primii 10 cîștigători vor face o excursie în U.R.S.S. în perioada vacanței de vară.
- „Cutreierînd India cu lampa lui Aladin” de V. Speranski.

Știri

Instructaj cu inspectorii din învățămîntul profesional și tehnic

Între 12 și 17 februarie s-a desfășurat în Capitală un instructaj pentru pregătirea cadrelor care urmează să efectueze inspecțiile speciale pentru acordarea gradului definitiv și gradului II profesorilor care precău disciplinele de specialitate în învățămîntul profesional și tehnic. Au participat inspectorii din toate ministerele și departamentele care tutează școlii profesionale, de meserii, agricole și tehnice. Instructajul a constat din prelegeri asupra însemnătății conținutului ideologic și politic al predării lecțiilor, asupra metodicii predării în învățămîntul profesional și tehnic etc. și în efectuarea unei inspecții model într-una din școlile din București.

Concluziile instructajului au fost prezentate de tov. ing. Vangheli Mișicu, consilier în Ministerul Învățămîntului și Culturii, care a arătat ce sarcini revin celor ce vor efectua inspecțiile speciale.

Simpozion pentru cadrele didactice

Zilele trecute, în sala de festivități a Școlii medii „N. Bălcescu” din Capitală a avut loc un simpozion cu tema „Dezvoltarea științei, tehnicii și culturii sub conducerea partidului în anii regimului democratic-popular”, organizată de Secția de învățămînt a raionului Gh. Gheorghiu-Dej și comitetul sindical. În prezența unui mare număr de cadre didactice, la simpozion au luat cuvîntul acad. prof. Eugen

Macovschi, care a vorbit despre dezvoltarea științei în anii puterii populare, acad. Zaharia Stancu, care a vorbit despre dezvoltarea culturii, și conf. univ. Nicolae Dănilă, care a vorbit despre dezvoltarea tehnicii.

În încheierea simpozionului a rulat filmul „Secretul cifrului”, noua realizare a cinematografiei românești.

Momente de neuitat

La 13 februarie a.c., 170 elevi din clasele a III-a și a IV-a de la Școala de 7 ani nr. 10 „Emilia Irza” din Capitală, conduși de cadrele didactice, au vizitat atelierele „Grivița Roșie”. Aici au fost întâmpinați de muncitori, printre care și participanții la greva din 1933.

După ce școlarii au depus flori la bustul lui Vasile Roaită, a avut loc înmînarea cravatei roșii unui număr de 8 pionieri.

Unii dintre participanții la grevă le-au povestit copiilor despre luptele din februarie 1933 și despre moartea eroică a tînărului muncitor Vasile Roaită. Cuvintele muncitorilor i-au emoționat și i-au impresionat adînc pe școlari.

GLEB STATNIC
învățător

Sesiune științifică

În zilele de 20, 21 și 22 februarie 1960, va avea loc cea de-a III-a sesiune științifică a Institutului de Științe Pedagogice. Lucrările plenare și pe secții se vor desfășura la Universitatea „C. I.

Parhon”, sediul din Bulevardul 6 Martie nr. 64.

Deschiderea lucrărilor va avea loc în ziua de 20 februarie 1960, orele 10.

Inițiativele părinților

Comitetul de părinți de la Școala medie nr. 1 din Sighișoara a inițiat o serie de acțiuni cu scopul de a sprijini colectivul pedagogic în munca desfășurată de acesta pentru educarea comunistă a școlărilor, pentru educarea elevilor romini și de alte naționalități în spiritul prieteniei frățești.

Astfel, președintele comitetului de părinți, care lucrează la fabrica Fianța — ridicată în anii puterii populare — ca și secretarul comitetului, muncitor la fabrica „6 Martie” le-au arătat elevilor în discuțiile pe care le-au avut cu ei că muncitorii romini, maghiari și germani muncesc înfrățiți pentru îndeplinirea și depășirea planului de producție al fabricii, că toți laolaltă se bucură atunci cînd se obțin

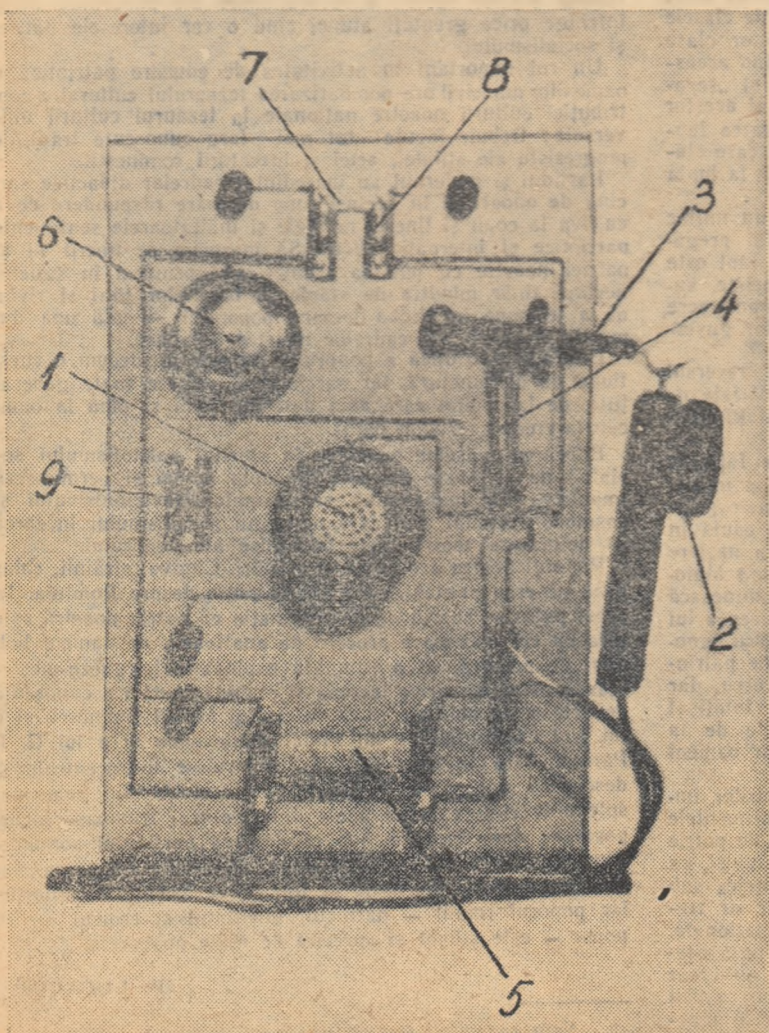
succese în producție. Ei i-au îndemnat pe elevi să se ajute între ei la învățătură, să organizeze manifestări comune, să participe intens la acțiunile de sădire a pomilor, la munca patriotică pe șantiere, în gospodăriile agricole de stat și în gospodăriile colective.

Comitetul de părinți și-a luat de asemenea sarcina ca, alături de profesorii de serviciu, să ajute celor doi tineri pedagogi ai școlii în munca de la internat. Astfel, cite un părinte, ajutînd pe educator, se ocupă zilnic de îndrumarea copiilor în legătură cu întreținerea ordinii și curățeniei. Prin aceasta ei au adus un real sprijin școlii în formarea deprinderilor gospodărești ale elevilor.

La propunerea comitetului de părinți a început să se organizeze cu elevii interni, în fiecare sîmbătă — după terminarea lecțiilor — cite o șezătoare literară însoțită de audiții muzicale și proiecții de diafilme. La aceste seri se prezintă programe în legătură cu viața și opera marilor scriitori (M. Eminescu, I. L. Caragiale, Al. Petofi), a luptătorilor pentru dreptate și libertate socială din istoria patriei noastre, cu marile evenimente din viața poporului român.

Directorul școlii, dirigintii și profesorii au știut să dezvolte inițiativa valoroasă a părinților și să-i mobilizeze pe părinți în sprijinirea operii de educare a tînerei generații.

Prof. GHEORGHE POPOVICI
corespondent

Panou demonstrativ reprezentînd telefonul didactic.